

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

9 MEI 1935 - No. 18

LOSSE NUMMERS 15 CEF

-W. NOORDYK-

ALS DE MEI IS IN HET LAND....

Temidden der hoogste waardigheidsbekleeders zit de Perzische bisschop der Brullende Derwischen; aan den wand achter hem hangen de verschillende folterwerktuigen, waarmee de ordebroeders zich jaarlijks kastijden.

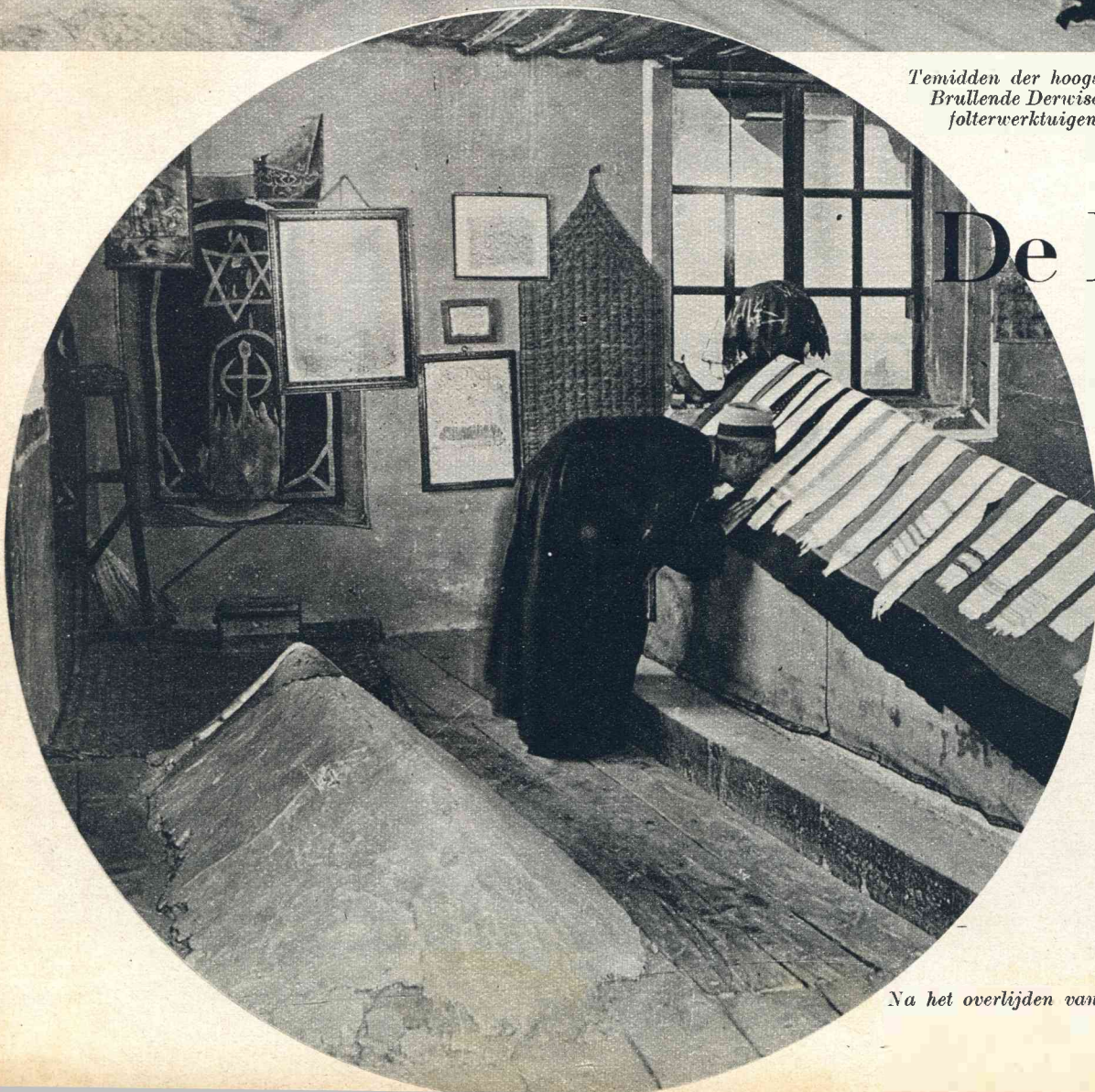
De Brullende Derwischen

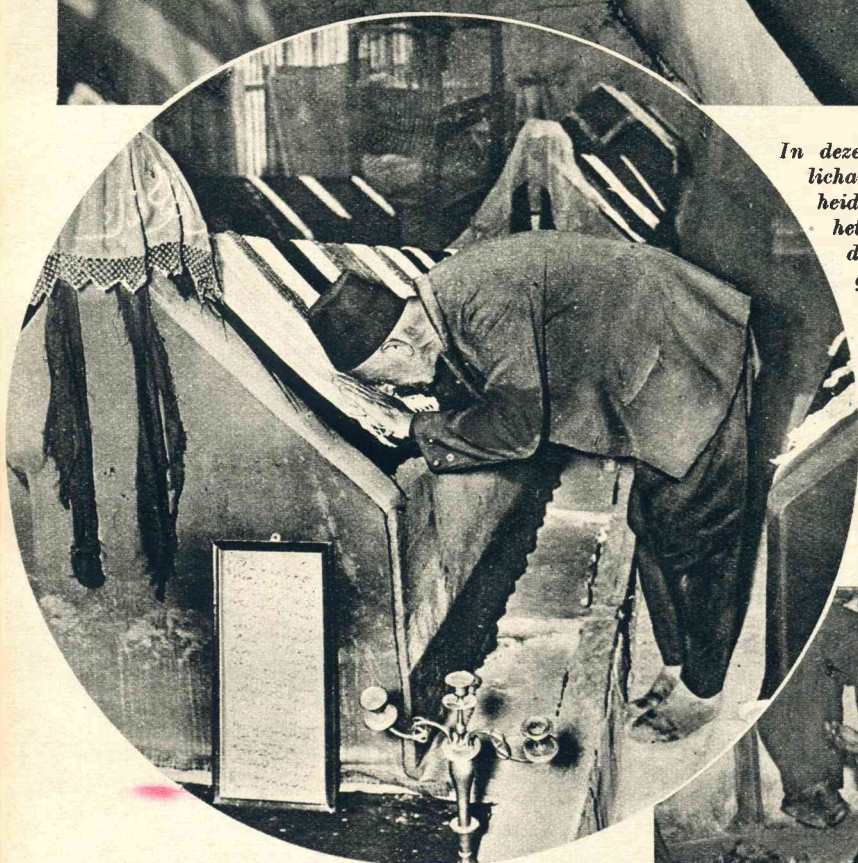
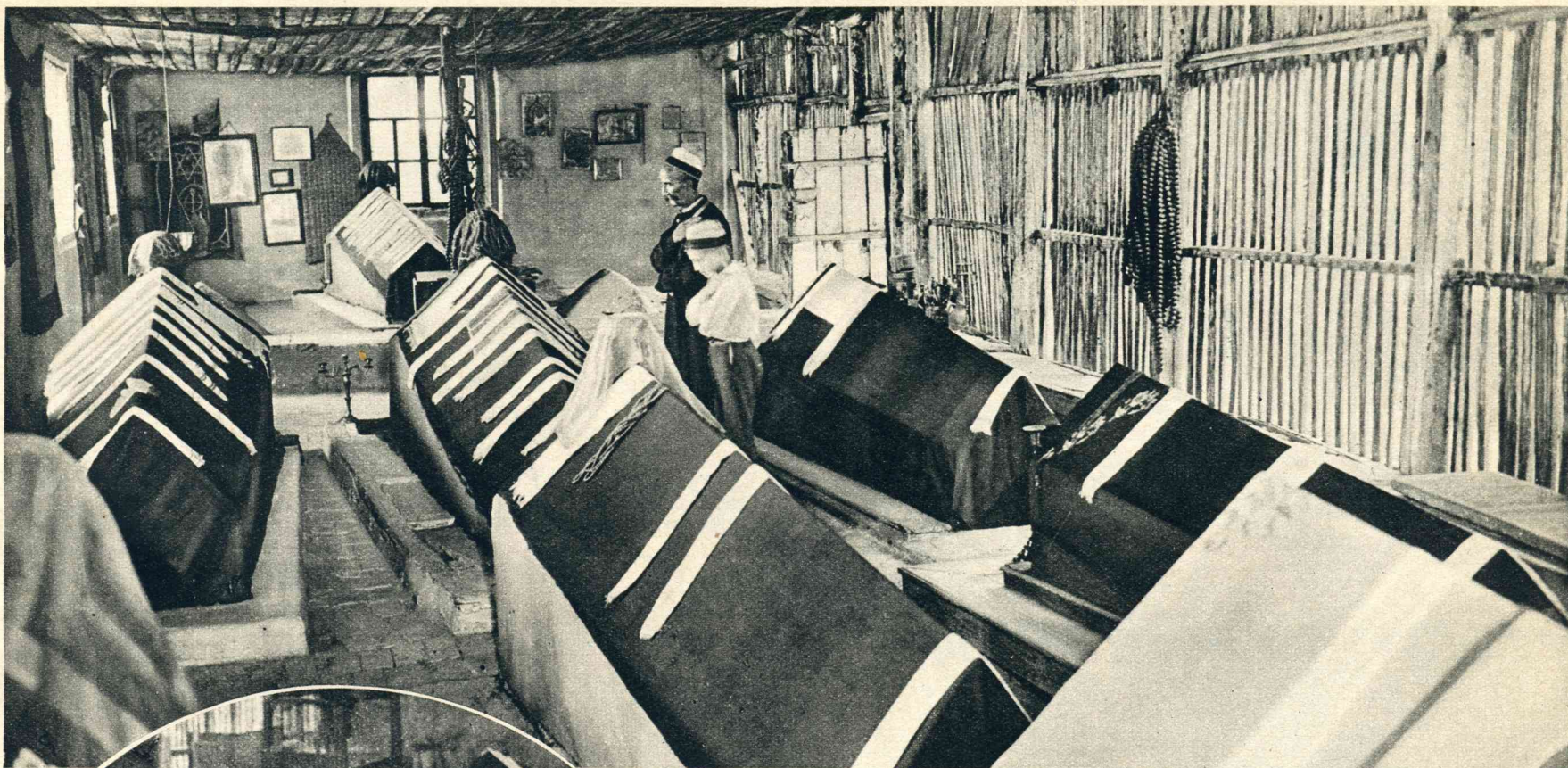
WAT in Arabisch sprekende landen een fakir heet, dat is in Perzië en Turkije de derwisch, letterlijk: bedelaar. De derwischen vormen een soort bedelende kloosterorden van den Islam; men telt er ruim dertig, elk weer met talrijke onderverdelingen, die alle in ritueel, levenswijze en godsdienstige opvattingen sterk verschillen al naar den regel, hun overgeleverd door hun stichter.

De Europeesche leek heeft allicht eens vernomen van de woeste, vervelende plechtigheden der Dansende Derwischen, de Mawlawis, gesticht door den zeer vrijzinnigen Jalal ud-Din ar-Rumi.

Zoo kent men in Perzië ook het merkwaardig ritueel van de Rifa'is of Brullende Derwischen. In extase kerven zij zich het lichaam met messen, zij eten gloeiende kolen en glas, grijpen rood-gloeiend metaal vast en verslinden slangen. Het hoofd van hun onderafdeeling, de Sadis te Caïro, was gewoon, over de lichamen zijner derwischen te rijden in vollen galop, zonder dat zij daardoor gewond werden.

Na het overlijden van een medebroeder wordt diens stoffelijk overschot voorloopig met kalk bedekt.

In deze eene kamer rusten reeds twintig lichamen van overleden hoogwaardigheidsbekleeders der orde. Links: Vooral het graf van een bisschop wordt dagelijks door de derwischen onder gebed en ritueel vereerd.

vervallen in den loop van deze woeste plechtigheid tot razernij of tot onmacht.

Ook vele leeken behooren in meer verwijderd verband tot de orde. Zij leven wel niet in het klooster, maar nemen toch zooveel mogelijk aan de oefeningen deel en moeten ook in hun dagelijksch leven bepaalde regels in acht nemen.

Juist woonde een bisschop uit Perzië op rondreis de plechtigheden bij in het klooster van Skoplje, toen onze correspondent daar bijgaande opnamen maakte: men vindt er de verschillende details op afgebeeld van het ritueel, dat voor ons gevoel dikwijls in schokkende tafereelen overgaat.

In deze houding bidden de ordebroeders een week lang hun gebedspreuken, die voor het grootste gedeelte onder oorverdoovend gekrijsch worden uitgebruld.

van Skoplje

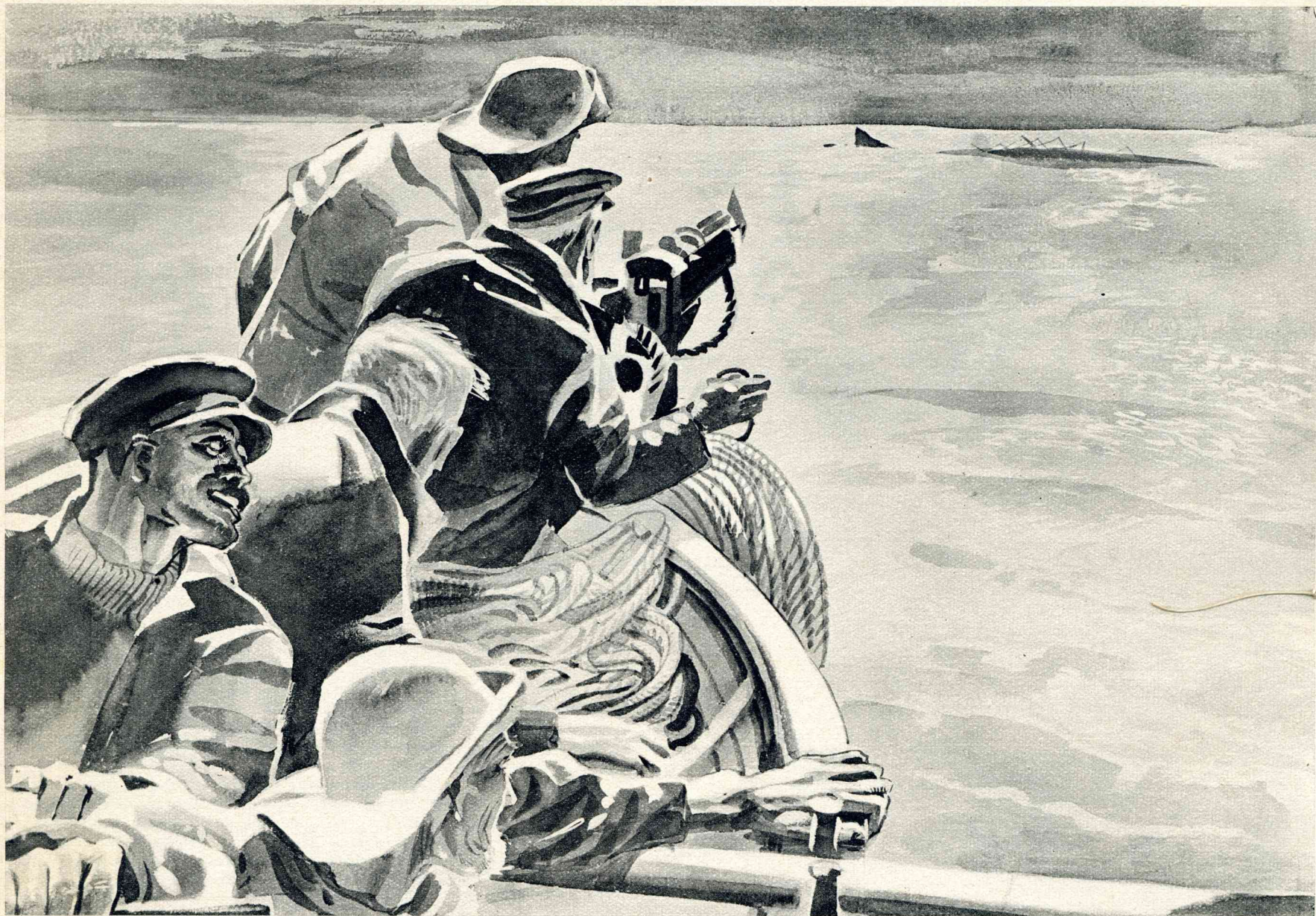
In Turkije zijn de derwischen-orden en hun oefeningen sinds lang verboden en men zou dus zeker niet verwachten, dat ten huidige dage nog op Europeeschen bodem hun cultus bedreven werd.

*

Toch heeft onze correspondent op een Balkanreis een klooster van de Brullende Derwischen ontdekt, en wel dicht bij de hoofdstad der Mohamedaansche bevolking van Zuid-Servië, Skoplje, vroeger Uskub. Daar leven nog vijftig derwischen bijeen en voeden zelfs nog volgelingen tot eenzelfde leven op. De candidaat verlaat na zijn intrede en jarenlangen, zwaren proeftijd geheel zijn leven het klooster niet meer: de derwischen worden zelfs begraven in dezelfde kamer, waarin zij hebben geleefd.

Eens per maand bidden zij — van Vrijdag tot Vrijdag — een geheele week achtereen, bijna zonder verpozen en zonder voedsel tot zich te nemen: de geheele omgeving weergalmt dan van het uit-zinnig gebrul, waarmee zij hun gebedsformules uitschreeuwen, en waaraan zij hun benaming van Brullende Derwischen te danken hebben. Velen

Knud Hammersund:

Met een zenuwachtigen blik hield hij den ouden Levithian in het oog, die, onbewust van het naderende onheil, zich vermeide in walvischdromen.

HET CADEAU VAN DEN OUDEN LEVITHIAN

NEEN, nóóit krijg je mijn dochter! Hoor je, Per Hansen!" schreeuwde Christian Sorensen, woedend zijn gebalde vuist schuddend. „Denk je, dat ik haar aan den eersten den besten armoedzaaier geef? Zet dat liedje maar gerust uit je hoofd, de wijs deugt niet. En denk erom, dat je haar niet lastig valt, terwijl ik weg ben...."

Met wilde gebaren daalde hij de ruw uitgehouwen trappen af van het Hammersfjord, wierp nijdig den ketting in de boot en roeide naar de „Norfisk", die aan den uitgang van de baai voor anker lag.

Per Hansen keek hem verslagen na en toen Sorensen aan boord van den walvischvaarder verdween, beklom hij langzaam het hoge fjord, waar de bewoners van Garkjeld de opvarenden van de „Norfisk" een laatste vaarwel stonden toe te wuiven.

Ann Sorensen kwam hem een paar passen tegemoet. Er lagen tranen op haar bleek gezichtje en haar lippen beefden.

„Ik zag alles, Per," zei ze bedrukt.

Per wierp een sombere blik op de „Norfisk". „Je vader draagt het hart nogal hoog," merkte hij bitter op. „Een gewone visscher is niet goed genoeg meer voor je. Als hij terugkomt, zal hij zelf wel voor je kiezen. Hij ziet je liever getrouwd met den schoolmeester, of den koster."

„Nóóit!" bezwoer Ann en zij stampvoette van boosheid. „Wees daar gerust op, Per. Als ik jou niet krijg, trouw ik niet. We zullen wachten, misschien bedenkt vader zich nog wel."

In haar blik lag een belofte, die Per's bitterheid op de vlucht joeg.

„Je bent een goed kind," verzekerde hij geroerd en met de gebrekkige woordkeus van den minnaar, die nog vreemd en verlegen staat tegenover het

groote wonder in zijn leven. Hand in hand bleven zij staren naar de „Norfisk", die haar ankers had gelicht en koers zette naar het Zuiden.

En op hetzelfde oogenblik gaf Christian Sorensen lucht aan zijn verontwaardigd gemoed in de volgende bewoordingen: „Zoo'n melkmuil, zoo'n opschepper! Nou ie de vischrechten van het fjord gepacht heeft, verbeeldt ie zich dadelijk maar, dat hij naar de dochter van Christian Sorensen mag vrijen. Als ik terugkom, zal ze met den klerk van 't gemeentehuis trouwen. Peter Kild heeft allang een oogje op 'r. laat Per Hansen in zijn eigen stand trouwen."

De oude Levithian had het er dit jaar op gezet, 't leven van de bemanning van de „Norfisk" eens flink te vergallen. Het vorige jaar was hij niet in het Zuiden geweest, doch had hij gezworven in de buurt van de Faroër Eilanden. Hij had er een minder heuglijke ontmoeting gehad met de „Alexander", die hem ter begroeting liefst twee harpoenen tegelijk in zijn spekhuid had geschoten. Bij wijze van contrabeleefdheid had Levithian daarop de harpoensloep tachtig mijlen het Noorden in gesleept, totdat eindelijk de bemanning, doodsbenaauwd geworden, dat zij op den terugtocht om zou komen bij gebrek aan levensmiddelen, de lijnen had gekapt en hem de vrijheid had teruggegeven.

Het jaar daarvoor had Levithian het seizoen doorgebracht in de Noordelijke IJszee. Als herinnering aan dat bezoek droeg hij zeven speren mee. Speren van walvischbeen, had de schipper van de „Alexander" door zijn kijker geconstateerd, hetgeen een bewijs was, dat hij hoog aan de Poolkust het leven had verzuurd van een stam Kogmellock Eskimo's.

En nóg een jaar tevoren had Levithian zich een paar maanden verpoosd bij de Zuidelijke Arkaden. Daar was het, dat Christian Sorensen voor het eerst

jacht op hem had gemaakt. Den harpoenier van de „Norfisk" liep zelfs nu nog de gal over, als hij aan die merkwaardige ontmoeting terugdacht. Levithian had de harpoensloep rustig laten naderen, nadat hij aangeschoten was. Doch toen Sorensen hem de slurf van de luchtpomp in zijn spekhuid stak om hem op te pompen, teneinde te voorkomen, dat hij zou zinken, vond hij blijkbaar, dat hij zijn rol als schijndoodde lang genoeg gespeeld had. Met een geweldigen klap van zijn staart had hij de sloep verbrijzeld en was er blozend en spuitend vandoor gegaan, Christian Sorensen en zijn mannen het vraagstuk overlatend, hoe zij zich uit het ijskoude water zouden redden.

Zóó dartelde Levithian door de wereldzeeën. Hij was de grootste potvisch, dien de walvischvaarders ooit tot doel voor hun harpoen hadden gekozen, bijna dertig meter lang en van een geweldigen omvang. Zijn naam had hij te danken aan den schipper van de „Alexander" en onder dien naam was hij op alle walvischzeeën befaamd, als een knaap vol kostelijk vernuft en geestige invallen. Hij was een bijna legendarische figuur geworden, die den walvischvaarders elken winter nieuwe stof tot praten gaf en die in hun verbeelding schier onkwetsbaar geworden was....

Levithian had dit jaar de Zuid Shethlandsche Eilanden tot oord van vermaak en ontspanning gekozen. En de „Norfisk" had dezelfde bestemming, zij het dan ook met een ander, meer materialistisch doel.

Op een morgen, toen de „Norfisk" in de buurt van den Zuidpoolcirkel ronddobberde, verried een fontein van fijne waterdeeltjes in de verte de nadering van een walvisch. De schipper tuurde door zijn kijker en Christian Sorensen liet de harpoensloep alvast strijken.

„Sorensen, kom eens gauw hier!” klonk het verbijsterd van de brug.

Sorensen klom naar boven, nam den kijker en tuurde opmerksaam naar de plaats waar Levithian „voor anker” was gegaan. In zijn monsterachtigen rug staken zeven of acht afgebroken speren en duidelijk waren ook de lange slierten harpoenlijn te onderscheiden, waarmee de golfslag een dartel spel bedreef.

„Levithian, waarachtig, hij is het!” riep Sorensen verrast uit, en de handen aan zijn mond brengend, gilte hij over het dek: „Vlug in de sloep!”

Hij rende naar beneden, sprong in de sloep en plaatste zich bij het harpoenkanon. Met een zenuwachtigen blik hield hij den ouden Levithian in het oog, die, onbewust van het naderend onheil, zich vermeide in zijn walvischdroomen. Toen de sloep hem op schotsafstand genaderd was, geloofde Sorensen zich reeds verzekerd van den buit.

„Daar kan een cadeautje voor Ann op overschieten, Niels,” zei hij met een genoeglijken glimlach tot den man, die naast hem stond.

Het volgende oogenblik trok hij af. Met 'n korten, scherpen knal verliet de harpoen den loop van het miniatuurkanon. Hij vloog in een boog op het doel aan, de harpoenlijn meenemend, en raakte het reusachtige walvischlichaam even achter den kop.

„Getroffen!” juichte Sorensen. „Net op de juiste plek!...”

Levithian bleef nog een oogenblik onbeweeglijk liggen. Doch toen scheen plotseling de hel in hem losgebroken te zijn. Hij sprong half uit het water op en geeselde de zee met oorverdoovende slagen. Toen nam hij eensklaps de vlucht, zijn weg tekenend met een breede, bloedige streep. Hij ging recht op de „Norfisk” af, met de harpoenlijn achter hem aan, die met razende snelheid van de katrol afliep.

Levithian vluchtte rakelings langs de boot heen. Toen koos hij de Noordelijke richting, zoodat de harpoenlijn langs den voorsteven kwam te loopen. Een oogenblik later was de lijn uitge-loopen en schoot de sloep met een schok vooruit. Met razende snelheid werd zij meegesleept, recht op de „Norfisk” aan en met negen en negentig procent kans, dadelijk tegen den romp te pletter te slaan....

Christian Sorensen was wild van woede. Hij zag het gevaar, maar hoopte nog, dat Levithian's krachten elk oogenblik uitgeput konden raken. Toen de sloep echter, op vijftig meter afstand van de „Norfisk”, nog sneller vooruitschoot, veranderde hij van gedachten.

„Kappen!” schreeuwde hij plotseling.

Niels wierp de lijn los en door snel het roer om te gooien, wist Sorensen nog net op het nippertje een aanvaring te voorkomen.

„Daar gaat het cadeautje voor Ann,” wees Niels naar een fontein van bloedig schuim in de verte. „Hij neemt het Noorden, misschien gaat ie het haar zelf wel brengen....”

In October kwam Christian Sorensen thuis, zwartgallig gestemd door 'n slechte vangst. Het nieuws, waarmee men hem in Garkjeld ontving, bracht hem daarenboven nog uit zijn humeur. Een van de huisjes, die hij zijn eigendom noemde, had den heelen zomer leeg gestaan en een gediensstige buur vertelde hem, dat Ann en Per bijna dagelijks samen op het fjord waren gezien.

„Ik ga morgen eens praten met Peter Kild, reken erop dat jullie in het voorjaar een paar zijn,” zei hij grimmig tegen zijn dochter.

Ann werd bleek, maar zij liet geen traan. „Als u me verbiedt met Per om te gaan, zal ik u gehoorzamen,” antwoordde zij kalm en vastberaden. „Maar u kunt me niet dwingen met iemand te trouwen, van wien ik niet houd, vader. Per en géén ander.”

„Dan óók geen Per,” schreeuwde Sorensen. „Ik wil geen armoedzaaier tot schoonzoon.”

„Is dat het eenige, wat u op Per

Hansen hebt aan te merken, vader?” vroeg Ann.

„Ja, en dat is meer dan genoeg. Je mag je Per wat mij betreft gerust hebben, als hij dan maar minstens tienduizend kronen meebrengt.”

Ann liet moedeloos het hoofd zakken. Tienduizend kronen was in haar schatting zoo'n fabelachtig hoog bedrag, dat men minstens burgemeester of reeder moest zijn, om ze te kunnen oversparen. Een paar dagen later ontmoette zij Per toevallig op het fjord. Hij was mager en bleek en had den hongerigen blik in zijn oogen van iemand, wien men het noodzakelijkste onthoudt om te kunnen leven.

„Ik heb vader gezegd, dat ik met niemand anders zal trouwen dan met jou,” zei ze met een pijnlijken glimlach. „We hoeven er echter niet op te hopen, dat hij ooit zijn toestemming geeft. Per Hansen moet tienduizend kronen bezitten, heeft hij me gezegd.”

Per plooidde zijn ingevallen mond tot een bitteren spotlach. „Tienduizend kronen... en ik houd er nauwelijks tweehonderd per jaar over.” Met een onverschillige stem, doch met angst in zijn oogen ging hij voort: „Het was voor jou misschien het beste, als je zijn zin deed, Ann, en met Peter Kild....”

„Nóóit!” viel Ann hem in de rede, en zij stampvoette van drift. „Er zit niets anders op dan te wachten. Misschien geeft vader wel toe en anders....”

„Anders....” drong Per aan, toen zij den zin afbrak.

„Als er nou eens een wonder gebeurde....” vulde Ann verlegen aan.

Per begon medelijdend te glimlachen. „Je bedoelt die tienduizend kronen? Ach, kind, zet dat maar uit je hoofd. Wonderen gebeuren er niet meer in de wereld, Ann....”

Per Hansen zei het met volle overtuiging en iemand, die hem gezegd had, dat het wonder hem

al dicht nabij was, zou hij vermoedelijk niet goed bij zijn verstand hebben genoemd. En toch was het een feit: het wonder naderde met een snelheid van twaalf mijlen per uur en was letterlijk belichaamd in den ouden Levithian....

Levithian had na de onheuse bejegening, die hem ten deel was gevallen bij de Zuid-Shetlandsche Eilanden, de Zuidelijke IJszee zijn staart toegekeerd en Noordelijker wateren opgezocht. Zijn avonturen op dien tocht lieten zich opmaken uit twee nieuwe zegeteekenen van zijn onoverwinnelijkheid: twee houten speren met een ijzeren harpoen aan het eind, die uitsluitend worden gebruikt door de Eskimo's van Baffinsland.

Die nieuwe aanval der menschen had hem niet gedeerd, maar op weg naar de Poolkust had hij andere beproevingen doorstaan. In de buurt van IJsland was hij aangevallen door vreeselijker vijanden dan den mensch; door een troep zwaardvisschen, die hem doodelijke verwondingen hadden toegebracht. Half opengereten was hij hun nog levend ontvlucht, maar thans zocht hij een plaats om te sterven....

Op een nacht werden de bewoners van Garkjeld gewekt door een geweldigen slag, die zich langs de fjorden voortplantte, als het rommelen van den donder. Christian Sorensen was het eerst op de been en haastte zich naar het fjord. Bij het vale licht van den doorbrekenden dageraad aanschouwde hij een wonder, waaraan hij eerst niet durfde gelooven. Midden in het fjord ontdekte hij een geweldigen walvischrug, beplant met negen speren, die doorstrengeld waren met lange harpoenlijnen. Het lichaam was vreeselijk gehavend en bloedde uit tientallen wonden. Verbijsterd greep Sorensen naar zijn hoofd: het was een wonder, daar lag Levithian, gekerfd door de zwaardvisschen....

„Niels, is ie het of niet?” schreeuwde hij tot Niels, die achter hem aan was komen hollen.

„Hij is het,” zei Niels plechtig. „Wat heb ik je gezegd, Christian Sorensen: hij komt Ann zélf een cadeautje brengen.”

„Ann zal er niet veel aan hebben,” antwoordde Sorensen spijtig. „het vischrecht van het fjord is gepacht door Per Hansen.”

Niels knikte en knipoogde tegen een onzichtbaar iemand: als het cadeautje voor Per Hansen was, zou Ann er de helft toch wel van krijgen.

Hijgend kwam Per juist aanhollen. „Wat is dat?” vroeg hij verbluft.

„Dat is Levithian, een vernuftige knaap, die de walvischvaarders van vijf werelddelen de smoor al eens heeft ingejaagd,” grinnikte Niels. „Hij is op sterven na dood, als je er vlug bij bent, kan je nog voorkomen, dat ie zinkt, Per.”

Per hoorde de laatste woorden al niet meer. Hij rende de trappen af en Niels volgde hem. Het volgende oogenblik trokken zij samen uit alle macht aan de riemen. Levithian behield echter tot zijn laatsten ademtucht zijn afkeer van den mensch. Toen de boot hem naderde, verhief hij nog eenmaal zijn rugvin en liet haar met een oorverdoovenden knal op het watervlak neerkomen. Toen wentelde hij zich plotseling op zijn rug. Hij toonde Per en Niels een diep opengereten buik en zonk eensklaps weg, de diepte in.

„Te laat,” zei Per verslagen en er klonk een snik in zijn stem. Maar Niels greep hem plotseling bij den schouder en schudde hem woest door. Toen wees hij met een bevende hand op een lichtgrijze massa, die in een olieachtig vocht op het watervlak dreef.

„Niet te laat, mijn jongen,” schreeuwde hij schor van opwinding. „Levithian heeft zijn cadeautje voor jullie achtergelaten. Daar drijft zijn amber, minstens veertig kilo en voor elk kilo betalen ze je overal ter wereld met blijdschap tweeduizend kronen. Per Hansen, je bent de rijkste man van Garkjeld geworden....”

De Vioolbouwer in zijn atelier. Rechts: Zorgvuldig wordt de viool gebouwd: het inlijmen der binnenranden.

Bij den Vioolbouwer

DE viool, zoo zegt men, is de koningin der instrumenten. Wellicht bedoelt men 't in dien zin, dat zij de bewogenheid der menschelijke stem het dichtst benadert.

Een viool kan immers zingen en spreken, schreien en jubelen, fluisteren en juichen!

Allen hebben we wel eens een concert bijgewoond van een groot violist en vol bewondering hoorden we, welk een rijkdom van zinstreelende klanken zoo'n kunstenaar aan zijn eenvoudig instrument ontlokte.

En hoe prachtvol kunnen de violen glinsteren, als aureolen, boven uit de instrumenten van een groot orkest!

In overgave luisteren wij naar de fragmenten van Wagner's opera's, door een „vol" orkest gespeeld. En hebt ge dan wel eens de violen als het ware zien schitteren rond de kleur-

rijke harmonieën, als een gouden fond van 'n Italiaansch schilderij?

Hoe ontroerend is voorts de viool-begeleiding, als de bariton, met z'n sonoor geluid en edele voordracht, de Christuspartij vertolkt in de Matthäus Passion. Bach heeft die gezongen woorden willen omgeven door een zonnige schittering van de goudene vioolmuziek.

Het zou mogelijk kunnen zijn, dat 'n toehoorder op een concert een klein oogenblik wilde bedenken, wie toch, naast den componist en den uitvoerder, de stille mannen zijn, die dezen in de gelegenheid stelden, de muziek op het wondere instrument, dat de viool toch is, te doen uitvoeren en ten gehoor te brengen en op welke wijze zij in hun ateliers te werk gaan.

Welnu, wij hebben een der weinige bekende Ne-

derlandsche vioolbouwers opgeden stellen.

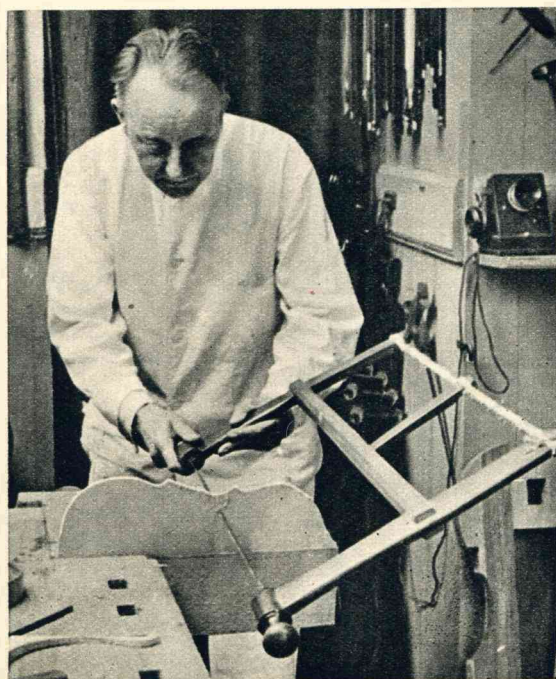
zoekt en kunnen dien toehoorder misschien tevreden stellen.

Toen wij bij Eugène Eberle te Rotterdam, die onlangs nog jubileerde, binnentraden, hebben we eerst wat gepraat over de geschiedenis van den vioolbouw. Het bleek, dat Kaspar Tieffenbrucker (1553) eigenlijk als de uitvinder van de viool moet worden beschouwd.

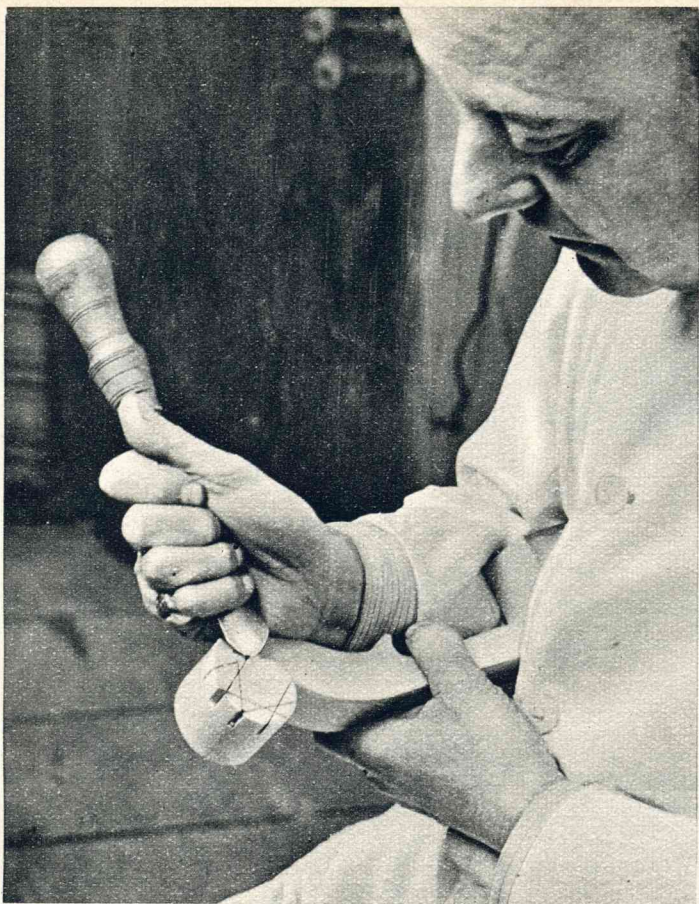
Vele vioolbouwers na hem hebben talrijke wijzigingen aangebracht in het eerste, simpele model.

De groote meesters Stradivarius en Guarnerius hebben de viool in die mate geperfectioneerd, dat de tegenwoordige bouwers hun instrumenten nog vervaardigen naar de voorbeelden dezer kunstenaars. Na ons onderhoud heeft Eugène Eberle ons in de gelegenheid gesteld, het geheele procédé van ruw hout tot gaaf instrument te volgen.

Voor den vioolbouw wendt men als regel drie soorten hout aan. Het bovenblad wordt vervaardigd van vurenhout, het achterblad, de zijkanten, hals en krul zijn van eschdoornhout, terwijl voor toets-

Het kunstig zagen van een blad.

De zoon speelt het nieuwe instrument in, waarnaar de meester met voldoening luistert. Links: Hoe de krul gestoken wordt.

schroeven, staartstuk en bruggetjes ebbenhout wordt gebruikt.

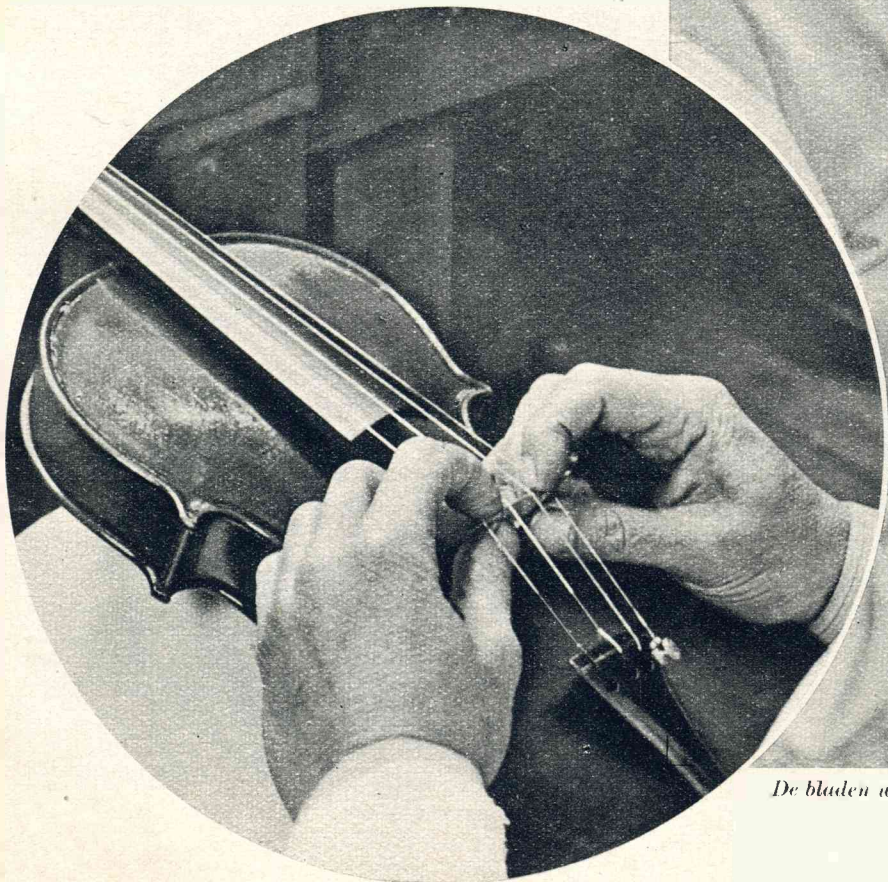
Het zal onnoodig zijn, onzen lezers te vertellen, welk een nauwkeurig en moeilijk werk het is een goede, schoon klinkende viool te bouwen. Men moet daarvoor wel haast een meester zijn.

Wij hebben dan gezien (en gekiekt) het snijden der bladen en der f-gaten, het uitzagen der bladen, het inlijmen der binnenranden, het kunstig steken van de krul, het inpassen van den zangbalk. Tegen het bovenblad wordt een dun latje aangebracht (de zangbalk) zonder welk de viool onvoldoende klinken zou. Vervolgens zagen we het dichtlijmen van de viool, met behulp der schroeven, het inpassen van den hals, het besnaren en opzetten van den kam.

Toen was de viool gereed en de meester luisterde in begrijpelijke spanning naar het resultaat.

Dit was, als meestal, prachtig; een volle klank werd getokkeld en getooverd uit het instrument, tot voldoening van den bouwer, die zijn zoon (violist van beroep) de viool daarna liet inspelen, met het heerlijk „Largo” van Händel.

K de H.

De bladen worden op elkaar gepast. Links: De viool nadert haar voltooiing. — Het opzetten van den kam.

In vertrouwde handen

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

Den Helder.

In de Donkere Duinen van Den Helder.

St. Pancras.

IN DEN KOP VAN NOORD-HOLLAND

Een echt, mooi polderlandschap bij Kolhorn.

De drukste dag in Schagen, marktdag.

Zaterdag j.l. heeft de openingstocht van de Koninklijke Nederlandsche Zeilvereeniging plaats gehad. De deelnemers verlaten de Oranjesluizen te Amsterdam.

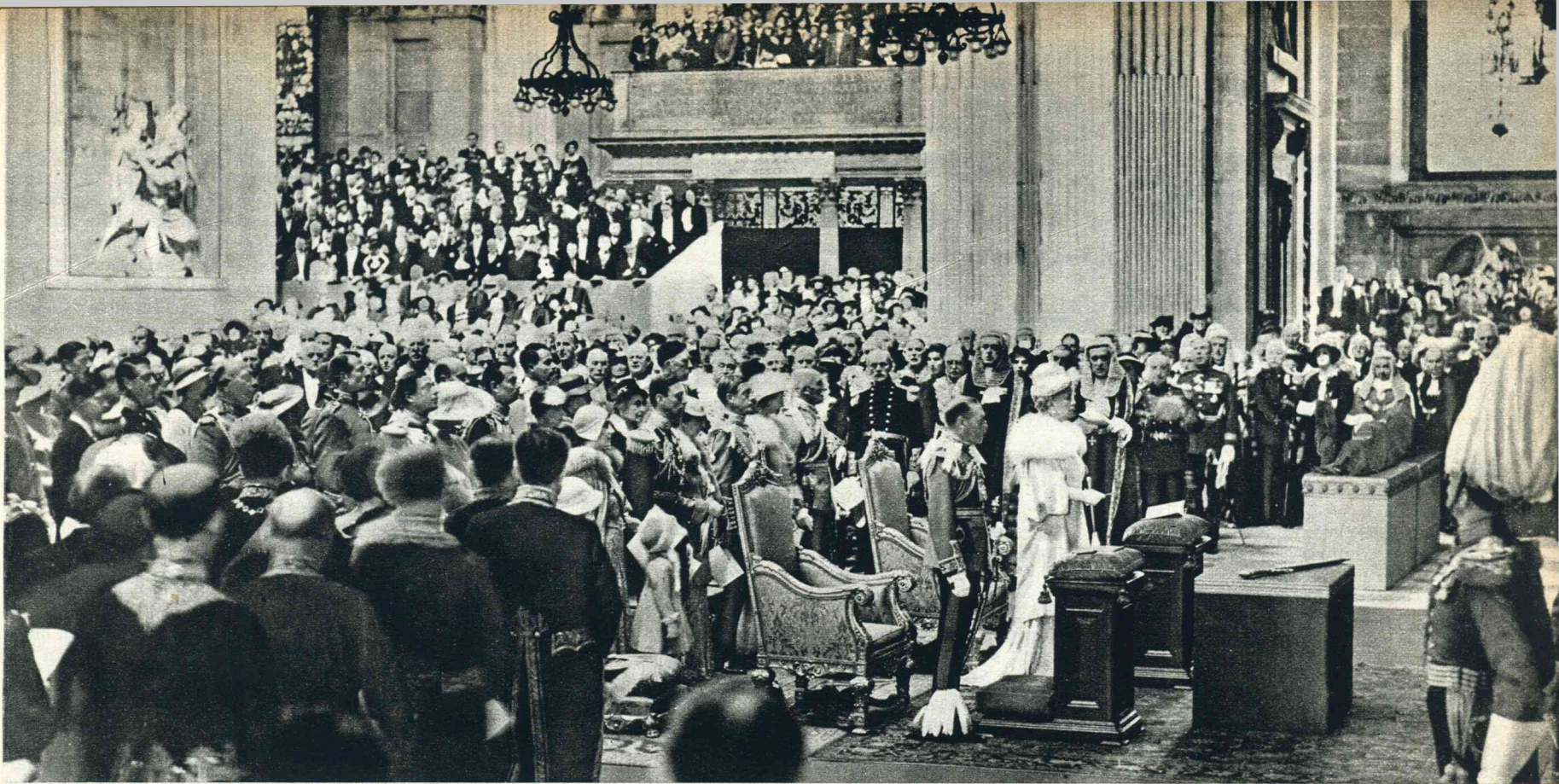
BINNEN DE GRENZEN

De Betuwe is thans in vollen bloei. Foto genomen in de omgeving van Tiel.

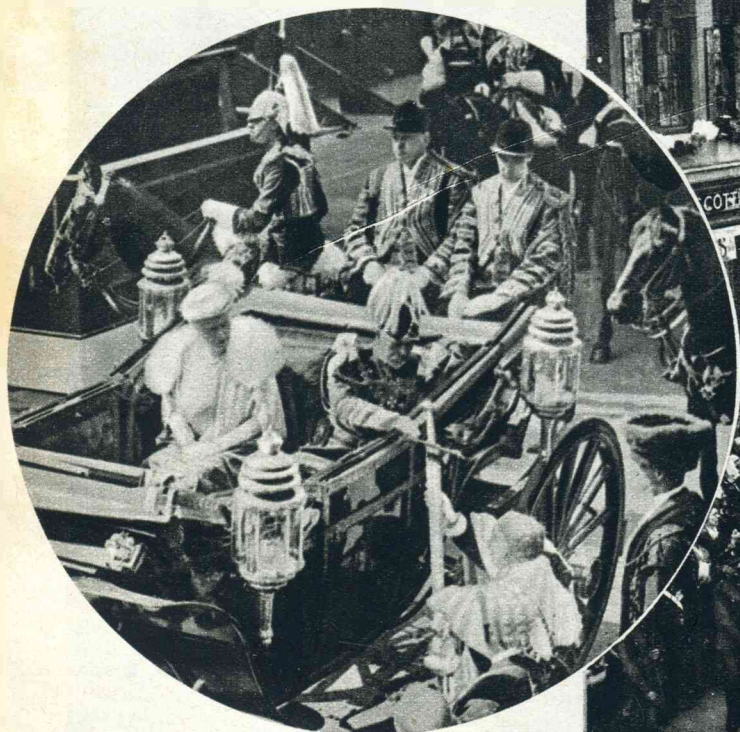

H. K. H. Prinses Juliana woonde in gezelschap van Prinses von Erbach de galavoorstelling bij van „Elektra” in den Stadsschouwburg te Amsterdam.

De plechtige dienst in de St. Paul-Kathedraal. Achter het koninklijk echtpaar staan de leden van het koninklijk gezin, de familieleden en de voornaamste gasten. Ter weerszijden hebben de ministers, de hoogste autoriteiten en gezanten der vreemde mogendheden plaats genomen.

HET REGEERINGS- JUBILEUM VAN DEN ENGELSCHEN KONING

Bij den ingang der city raakt de koning volgens oud gebruik het zwaard aan, dat 't teeken is van de zelfstandigheid der Londensche city.

Het feest van koning George's zilveren regeeringsjubileum werd te Londen ingezet met een waren jubeltocht door Londen naar de St. Paul-Kathedraal, waar een plechtige dankdienst werd gehouden. Duizenden hadden den nacht in de open lucht doorgebracht, om een goed plaatsje te hebben in de straten, welke de stoet zou volgen. De koninklijke stoet in Fleet.

Dahlia Graham:

REGEN!

TOEN Arthur Swanson den hoek van de straat omging, waarin hij woonde, was 't juist begonnen te regenen. 't Was ook al laat, voorbij middernacht, en Swanson was moe. Hij had alle reden, om zich te haasten en de beschutting van zijn kamer te zoeken. En toch, toen de regendruppels sneller vielen, werd zijn pas trager. Eindelijk keerde hij zich om en liep terug naar de laan. Daar zat hij, tot drie uur, op een beschutte bank onder een boom. Hij bleef daar druilerig en ontstemd zitten — omdat het regende. Aanstands toen de regen op- hield, ging hij naar huis.

In de donkere, smalle gang van zijn pension ging hij op de onderste treden van de trap zitten, en trok zijn schoenen uit. Hij klom op naar zijn kamer, geruischloos als een kat. Zacht deed hij zijn deur dicht, en in minder dan vijf minuten sliep hij stevig.

Tewijl hij lag te snorken, kwam er een gedaante in beweging, even behoedzaam als hij zich bewogen had, en bleef voor zijn deur staan luisteren. Ruim een half uur roerde zij zich niet. Toen trilde er een zwakke zucht in de diepe stilte en de gedaante ver- wijderde zich. Maar zij ging niet ver. Niet verder dan de kamer, die grensde aan de kamer van Swanson. Een deur ging zonder gerucht open en dicht; de gedaante gleed naar het midden van het vertrek; een schaduwwachtige hand bewoog zich naar boven, draaide; het peertje lichtte.

Het schijnsel viel op het geheven gezicht van een vrouw. Er was iets vreemds tegenstrijdigs in dat gezicht. Men meende er jeugd en ouderdom in te zien. De beschaduwde oogen glinsterden van emotie. Zij vormden een vreemd contrast met de lokken stug grijs haar, die slordig over het voorhoofd der vrouw hingen.

In den muur, grenzend aan Swanson's kamer, was een nis met een gordijn. Zij, die half meisje, half oude vrouw was, schoof het gordijn opzij, ging op een stoel zitten en leunde tegen een deur. Aan Swanson's kant was die deur niet meer zichtbaar. Er was behangsel over geplakt, toen het huis werd ingericht, om er zooveel mogelijk menschen in te bergen.

't Werd vier uur, toen vijf. Om half zes begon er een grijs licht door de ramen te filteren. De gedul- dige, opletten- waakster boog zich zijwaarts buiten de nis. Zij zag de zware wolken boven de daken drijven.

„Als de wind bedaart, gaat 't misschien weer regenen,” mompelde zij. „Hij kan wel tot acht of negen uur slapen, maar ik zal wachten. Ik ga hier niet vandaan voor hij opstaat.”

Om half zeven gebeurde het lang verwachte, het lang gehoopte. Bij het eerste kletteren van den regen tegen de ruiten, op het zinken afdakje, dat afliep naar de achterplaats, tastte de hand der vrouw tusschen haar kleeren. Met een potlood in de bevende vingers legde zij een notitieboekje op haar knie en drukte zij het oor dicht tegen de verbindingsdeur.

Inspiceur Ransome keek op van zijn bureau en er kwam een schalksche uitdrukking op zijn gezicht. Die oude vrouw, die op hem toetrad, kon misschien een gewoon oog bedriegen, maar zij hoefde niet te denken, dat hij haar vermomming niet doorzag.

„Wat kan ik voor u doen?” vroeg hij, en naar een stoel naast zijn bureau wijzend ging hij voort: „Ik doe altijd graag mijn best — voor oude dames.”

„Houdt u me maar niet voor den gek,” antwoordde zijn bezoeker, — zij hief de handen op, en zette haar ouden leelijken hoed af — en haar grijze pruik.

De inspecteur staarde naar het fijne hoofdje met de strak-aangebonden gouden krullen — een vreem- de tegenstelling met het lichaam, dat de kleeren van den ouderdom droeg.

„Waar dient die maskerade voor?” vroeg hij.

„Ik was bang, dat iemand me zien zou — iemand

die 't niet mag weten. Ik heb die pruik nooit af- gezet, behalve 's nachts — maar niemand heeft me gezien. Ik wou u spreken. Ik ben mevrouw Willett.”

„Willett?” Inspiceur Ransome keek het meisje nadenkend aan. „O ja, ik weet al. Uw man is veroor- deeld wegens moord. Hij kreeg...”

„Hij had niets moeten krijgen,” viel het meisje hem in de rede. „Hij is onschuldig. Ik kan het be- wijzen. De ware moordenaar woont nu in mijn huis.”

„Dus,” zei de inspecteur, „de persoon, dien u verdenkt, is iemand, die steeds bij u gewoond heeft.”

Mevrouw Willett schudde het hoofd. „Laat u me alstublieft eerst uitleggen. Ik zal bij 't begin beginnen. U herinnert u 't geval. 't Is pas drie maan- den geleden, dat mijn man...”

„Ja, de voornaamste feiten herinner ik me. Uw man had geld te goed van Thomas Seaton. Hij vroeg er om, en kreeg het niet. Hij geeft toe, dat hij ruzie kreeg met Seaton. Twintig minuten, nadat uw man vertrokken was, stond Seaton's huis in brand. Het lichaam werd gevonden. Het bleek, dat Seaton vermoord was door een slag op het hoofd.”

„Maar dat heeft mijn man niet gedaan! Ik wist 't zeker van 't begin af, want mijn man had me

gezworen, dat hij onschuldig was. Nu heb ik het bewijs. De moordenaar van Seaton is... Arthur Swanson. Zoals u weet, liep het gerucht, dat Seaton een massa geld ergens verborgen had. Mijn man zal hem toch niet vermoord hebben, en zonder geld thuis zijn gekomen? Ja — ik weet, wat u denkt; dat is voor de rechtbank ook al gezegd. Hij kan het geld wel aan mij gegeven hebben, zeiden ze. Maar ik zweer, dat hij nooit een penny van Seaton's geld heeft aangeraakt. En... er is ook geen geld gevon- den, toen de ruïne nagezocht werd.”

„Dus u wilt zeggen, dat de dader gedreven werd door den zucht, om te stelen?”

„Zucht om te stelen — en nog iets.”

De inspecteur boog zich naar voren. „En dat is?” vroeg hij.

„Wraakzucht! Arthur Swanson wou met me trouwen. Toen ik weigerde, lachte hij. Ik moest maar oppassen, zei hij.”

„Hoe lang is dat geleden?”

„Twee jaar. Ik herinnerde me pas, wat Swanson gezegd had, toen mijn man... weg was.”

Inspecteur Ransome maakte een gebaar van onge- duld. „Ik kan begrijpen, dat u graag uw man vrij zou hebben,” riep hij uit, „maar u vertelt zelf, dat die Swanson in uw huis woont — daardoor valt uw heele theorie, om hem van den moord te beschuldi- gen, omver.”

„Maar hij weet niet, dat 't mijn huis is!” verklaar- de het meisje. „Laat u me alstublieft uitspreken. Toen ik me herinnerde, wat Swanson tegen me gezegd had, wist ik niet eens, waar hij woonde. Ik heb meer dan twee maanden werk gehad, om hem te vinden. Ik probeerde een kamer in dat huis te krijgen. Er was er geeneen disponibel. Ik wou toch in de buurt blijven... opletten... zoeken... dus toen heb ik 't huis, waar hij in woonde, ondergehuurd. Ik dacht het volgende: als ik het geld kon vinden, was

JANTJE HUILT EN JANTJE LACHT!

ik een heel eind op weg, om mijn man vrij te pleiten, dus verkocht ik alle dingen van waarde, die ik had, en leende de rest. De vrouw deed mij de zaak en de meubelen voor een redelijke prijs over. Ik ben nu bijna veertien dagen hospita. Arthur Swanson heeft maar één keer met me gesproken, en dat was 's avonds laat. Hij kon me niet duidelijk zien, en ik weet zeker, dat hij er geen flauw vermoeden van heeft, wie ik ben.

„Den tweeden avond, nadat ik in het huis was getrokken, begon het te regenen. Ik heb de kamer naast de kamer van Swanson. Ik hoorde, dat hij in zijn slaap begon te praten. Toen kwam er een andere huurder thuis. Hij stampte nogal, toen hij langs de deur van Swanson's kamer liep. Die werd daardoor wakker, en nadat hij ruim een uur door de kamer heen en weer had gelopen, ging hij uit. Hij kwam niet terug, voor het weer droog was. Gisteravond heb ik opgelet, of hij thuis kwam. 't Begon te regenen, toen hij haast bij de deur was. In plaats van binnen te komen ging hij weg. 't Bleef regenen tot 's morgens drie uur. Toen 't had opgehouden, kwam Swanson thuis. *Dus hij is bang voor den regen. Hij durft niet te slapen als 't regent.* Misschien weet hij niet, wat hij eigenlijk doet in zijn slaap, maar ik weet wel zeker, dat hij dan door afschuwelijke dromen gekweld wordt.

„In den nacht, dat Thomas Seaton vermoord werd, regende 't hard. In dit boekje zult u bijzonderheden vinden over dat noodweer, en over alles, wat er dien nacht gebeurde. Ik heb 't vanmorgen opgeschreven. 't Is een nauwkeurig verslag, woord voor woord, van hetgeen Arthur Swanson in zijn slaap heeft gezegd.”

De nieuwsgierigheid van inspecteur Ransome was opgewekt; hij liet zijn blik gaan over de neergekrabbelde, onsamenvangende woorden en zinnen.

„Ik heb niets te vreezen.... nooit.... ik ben veilig.... Willett weg.... mijn meisje.... levenslang.... vierduizend.... Seaton niets meer nodig.... voor mij....”

Vier bladzijdes van het notitie-boekje stonden vol met dergelijke, herhaaldelijk gevarieerde, uitingen van Swanson's onbewusten geest.

„Hebt u daar een getuige bij gehad?” vroeg de inspecteur.

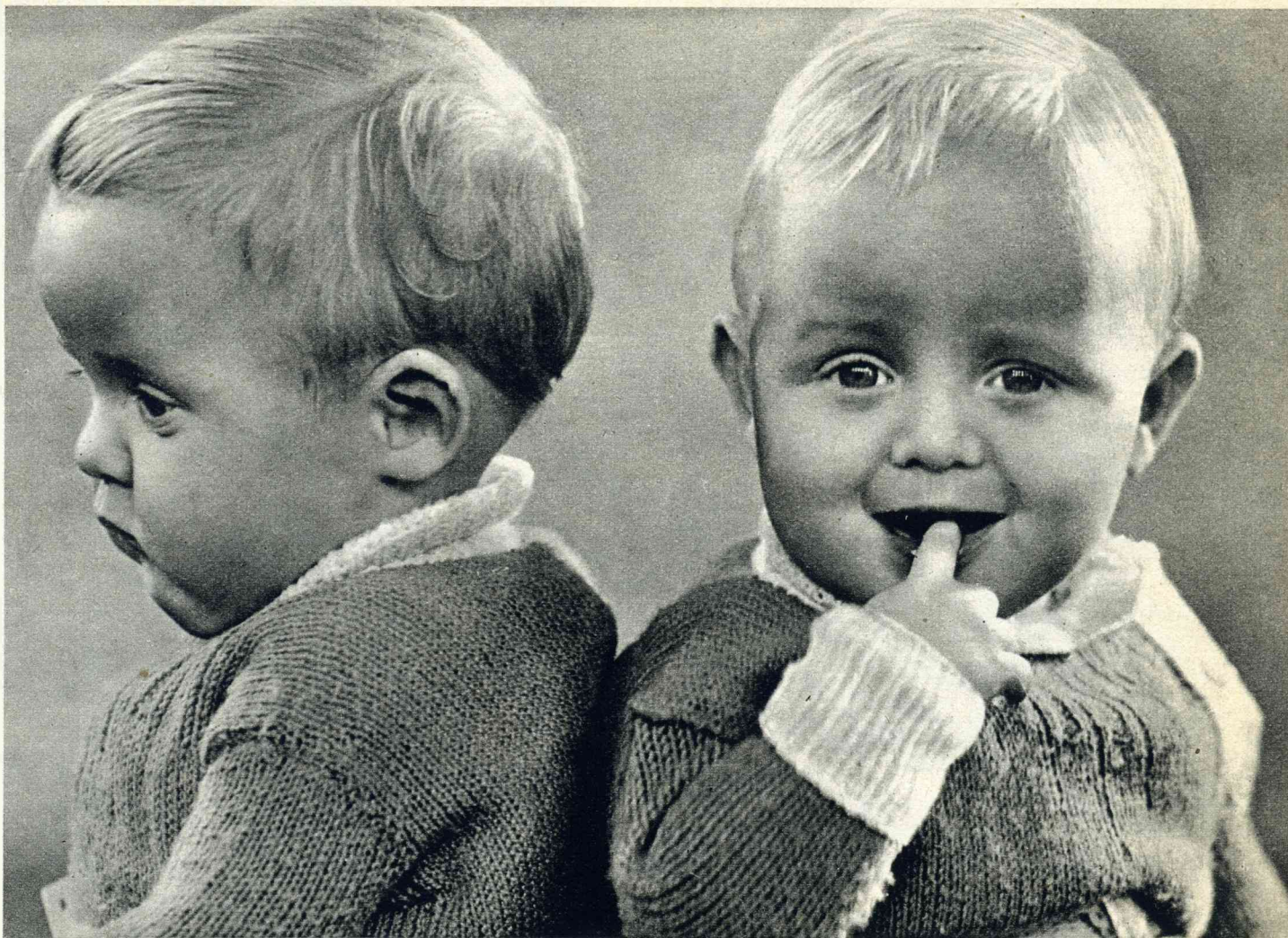
„Nee.... ik dacht, dat 't zoo voldoende zou zijn. Ik geef u mijn eerewoord....”

„Ik geloof u graag,” zei de inspecteur, „maar we hebben hier geen voldoende bewijs aan. Als 't weer gebeurt, moet u zorgen, dat nog iemand anders 't hoort.”

„Maar hij praat alleen in zijn slaap, als 't regent.”

„Dan.... dan zullen we er een mannetje neerzetten, tot 't regent. We kunnen best een paar dagen wachten. Kan niet 't minste kwaad. Swanson heeft toch geen kans, om weg te komen. Op één ding moeten we passen: hij mag niet vermoeden, dat er op hem gelet wordt. U zult den rechercheur, dien ik u leenen zal, uw kamer geven. Dan gaat u zelf maar ergens anders slapen.”

Drie weken lang hield de rechercheur de wacht, maar.... er kwam geen regen. Enkel overdag regende het twee- of driemaal. 's Nachts kon Arthur

Swanson rustig slapen in de veiligheid der droogte. De spanning greep het meisje deernlijk aan. Iedere dag, iedere week die voorbijging, was een even lange marteling voor den onschuldige, die in de gevangenis zat.

Op zekeren dag kwam Swanson tot haar groote ontsteltenis, haar in de gang tegemoet, toen hij thuis kwam, en zei zijn kamer op, met een termijn van een week. Hij was van plan, een paar maanden rond te reizen, zei hij, maar hij zou graag dezelfde kamer weer nemen, als die nog vrij was bij zijn terugkeer, beloofde hij — zooals huurders dat in dergelijke gevallen doen.

Die dag was een zeer lange dag voor mevrouw Willett. Om de paar minuten tuurde zij bezorgd naar den hemel, hopen op de redding, een nachtelijken stortregen.

Den heelen middag bleef de lucht onbewolkt, tergend blauw en helder. Tegen den avond brachten een paar wolkjes storing in die rustige effenheid, maar die werden weldra onzichtbaar in de duisternis van den nacht. Later op den avond ging zij naar den rechercheur.

„Ik kan niet slapen in den kelder,” zei ze. „U zult me mijn eigen kamer weer moeten geven. Voor dezen eenen nacht maar. Als 't mocht gaan regenen, kunt u zacht naar boven komen en aan zijn deur luisteren.”

Een uur, nadat Swanson thuis was gekomen en naar bed was gegaan, werd er op de keukendeur geklopt.

„Ik had graag, dat u boven kwam,” fluisterde het meisje.

„Maar er is geen spoor van regen!”

„Dat hindert niet. Komt u alstublieft boven. Ik weet zeker, dat 't over een paar minuten regent. Komt u?”

Vijf minuten, nadat zij zich verwijderd had, sloop de rechercheur naar boven. Hij wist wel bijna zeker, dat hij een nacht van vruchteloos wachten voor den boeg had, hij ging dus tegen de trapleuning zitten en verwenschte in gedachten de koppigheid van het droge weer en het ongestoorde snorken van den man, die zichzelf niet verraden wou, als het niet....

Opeens verstrakte de rechercheur zijn houding. Er was geen raam, waar hij uit kon kijken, maar — hij kon hooren. Eerst zacht, toen in toenemende kracht, hoorde hij het suizen en kletteren van regen. Bijna onmiddellijk hield het snorken van Swanson op.

Toen.... begon hij te praten. De rechercheur, tegen de deur gedrukt, nam ieder woord in zich op.

Swanson ging zelfs nog verder, dan toen het meisje geluisterd had. Midden in een gekakel van triomferenden lach brak de rechercheur de deur open. Hij sprong naar den knop van het licht. Toen dat aanschoot, wierp hij zich op Swanson.

De moordenaar kreunde in den greep van den rechercheur, en zijn oogen puilden uit zijn hoofd van schrik. Toen dwaalde zijn blik opzij. Hij keek naar het raam. Snel wendde hij zijn blik terug naar den rechercheur, maar de fout was begaan.

„'t Is in orde,” riep de rechercheur. „Misschien denk je, dat ik je nog niet heb — jou en het geld, ik heb je naar dat raam zien kijken. Daarom heb ik je juist zoo murw geknepen. Wil je spreken, of moet ik den buit zelf uit den muur halen? Want daar heb je 't geld verstopt.”

„Ik.... zal 't zeggen,” mompelde Swanson, en in de holte, bestemd voor een der gewichten, die het opgeschoven raam moesten omhoog houden, vond de rechercheur een stapeltje banknoten.

Toen zijn gevangene gekleed was en gereed, om den weg in te slaan, die tot de bevrijding en het eerdere herstel van Willett moest leiden, ging de rechercheur naar de deur der kamer van mevrouw Willett.

„U hebt toch gelijk gehad over dien regen,” riep hij; „en ik had wel durven wedden, dat er geen droppeltje zou vallen.”

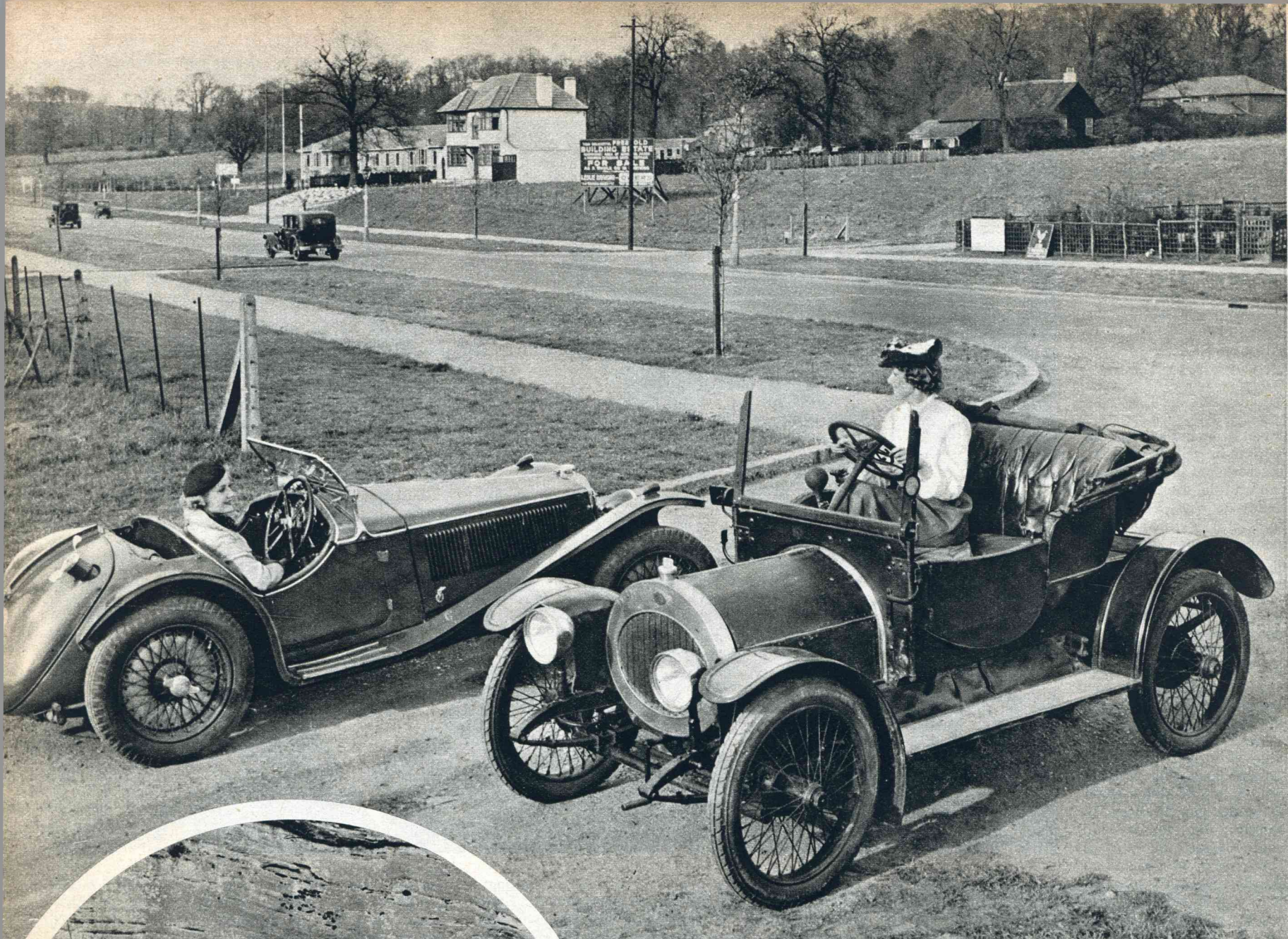
Met een stem, gebroken door een mengsel van hysterisch gelach en snikken, wees het meisje naar de nis van de tusschendeur. „U.... zou die wedenschap.... gewonnen hebben,” zei ze. „Maar.... ik was 't wachten zoo moe.... Daar hebt u den regenmaker.”

Sprakeloos van verbazing stak de rechercheur het hoofd om den rand van de deur en hij staarde. Wat hij zag was een lange tuinslang, liggende langs een ladder, die reikte tot aan een bovenlicht, dat op het dak uitkwam. De slang was klaarblijkelijk met de kraan in de badkamer verbonden. Het meisje was, zoo begreep de rechercheur, in de dakgoot gaan staan, en had het water tegen Swanson's raam laten spuiten, zoodat het klonk, of zware regenvlagen woedend tegen de ruiten sloegen.

Onderweg naar het station waagde Swanson een vraag.

„Wie.... wie was er in die kamer? Ik geloof, dat ik.... haar stem kende.”

„Dat zal wel,” zei de rechercheur droogjes. „Twee jaar geleden heb je haar bedreigd. Misschien ben je 't vergeten — maar zij niet. Vrouwen hebben er slag van, om te onthouden.”

Een zilveren jubileum in de auto-wereld. Het sportieve meisje van vandaag in haar kleinen race-wagen en haar oudere zuster in een Riley-auto (merk 1910). Interessant is wel hoe de dames-mode zich naast den vooruitgang der techniek in een kwart eeuw gewijzigd heeft.

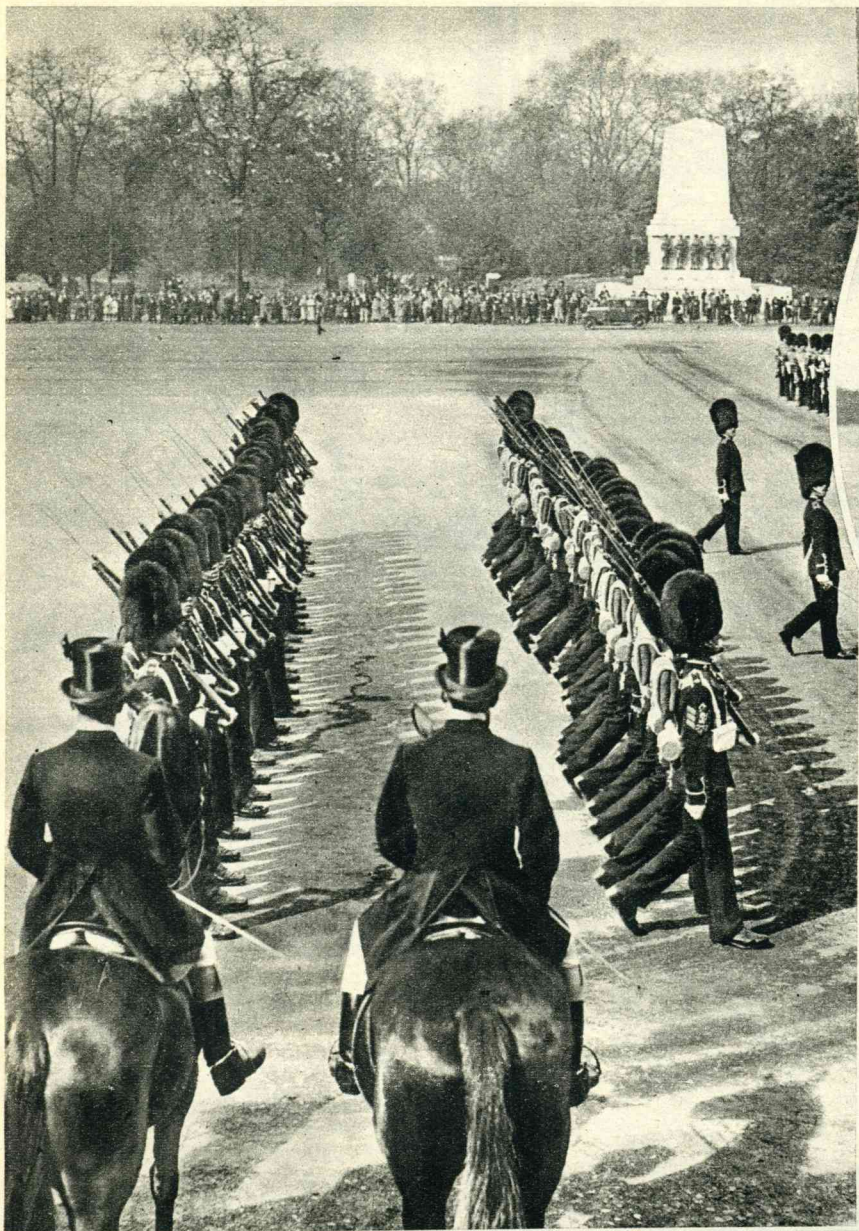
Sinds 50 jaar woont een zekere juffrouw Thomson te Wolverley (Engeland) in een hol, dat in de roode zandsteenrotsen is uitgehouwen. Haar verblijf bestaat uit twee slaapkamers en een woonvertrek.

Een begroeting tusschen Oost en West. Engelsche matrozen van het oorlogsschip „Sussex”, dat in de haven van Auckland (Nieuw-Zeeland) voor anker ging, brachten een bezoek aan een Maori-opperhoofd, en werden door diens dochters op de hiernaast afgebeelde wijze ontvangen.

BUITENLANDSCH ALLERLEI

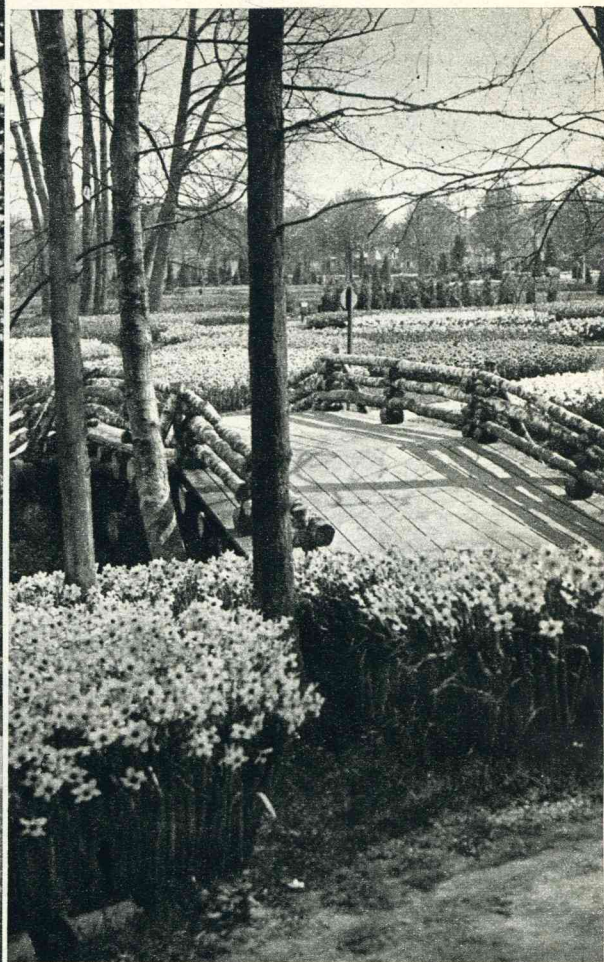

Het zeil-seizoen is weer begonnen. — Eenige Duitsche meisjes trekken er met haar boot voor de eerste maal op uit.

Het zilveren regeringsjubileum van koning George. Links : De paleisgarde oefent zich op het exercitieterrein achter de Whitehall te Londen voor de feesten ter gelegenheid van het zilveren regeringsjubileum van koning George. Onder : Scène voor Buckingham Palace te Londen, waar een groote menigte de aflossing van de wacht gadeslaat.

De Berkenbrug. Links: Gezicht vanaf de Narcissenlaan.

in fijnzinnige schikking, in zeldzamen vorm en in de rijkste kleurschakeering.

Het eerste gezicht op dezen bijna onbeperkten bloementuin is overweldigend; in ontzaglijke hoeveelheden glansen de bloemen in de zon, uitzonderlijk groot en teer klein, in helle en felle tinten, in zachte en teere kleuren, in prachtige bouw en edelen vorm.

Inderdaad, als men het niet gezien heeft, kan men zich niet voorstellen, wat een wandeling beteekent door het boschgedeelte, dat door tulpen, narcissen en talloze andere bloemen tot een tuin van fantastische weelde is geworden; welken rijkdom van bloemen men beschouwt vanaf een hoogte of heuvel, hoe prachtig men de kleuren-velden door de boomen

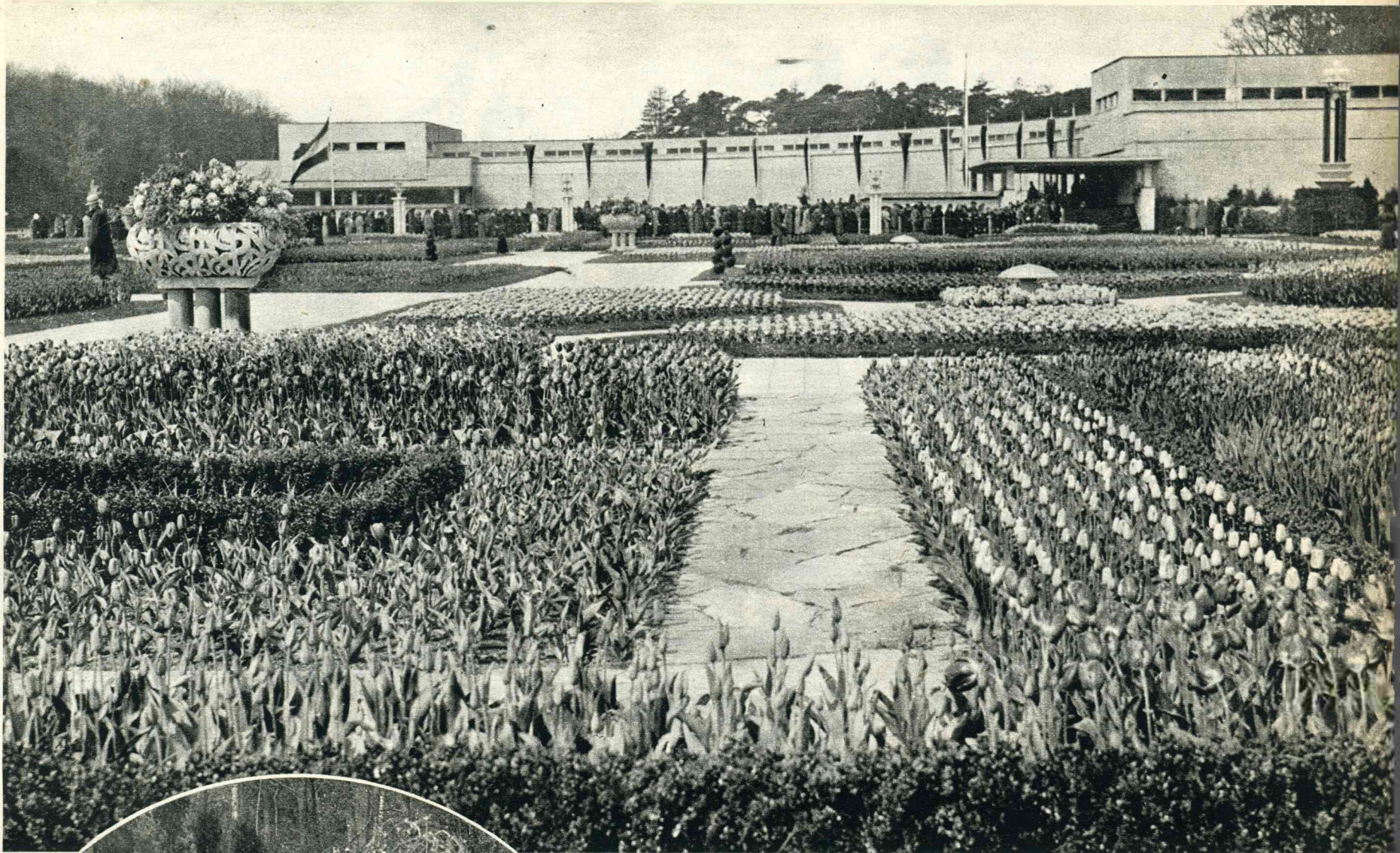
HET BLOEMENFEEST TE HEEMSTEDEN

DES morgens vroeg waren wij op het mooie stukje Nederland, waar de Flora een bloemenfeest bereidt, zooals er weinige op de wereld gegeven werden en worden; de wind zit in het Noordoosten en brengt een temperatuur, welke niet slecht zou passen in Januari, maar de zon staat aan een strakken hemel, en als wij voorbij den ingang het eerste gezicht op den Tulpenhof krijgen, staan wij weer blij te genieten van deze juichende bloemenweelde. In het helle zonlicht wiegen de tulpen heen en weer in den Tulpenhof; in de kas heffen lange stengels prachtige, groote bloemen omhoog; op het uitgestrekte weideterrein bloeien duizenden tulpen; in het boschgedeelte wordt men getroffen door de beplanting met bolgewassen, welke in het heuvelachtige bosch tel-

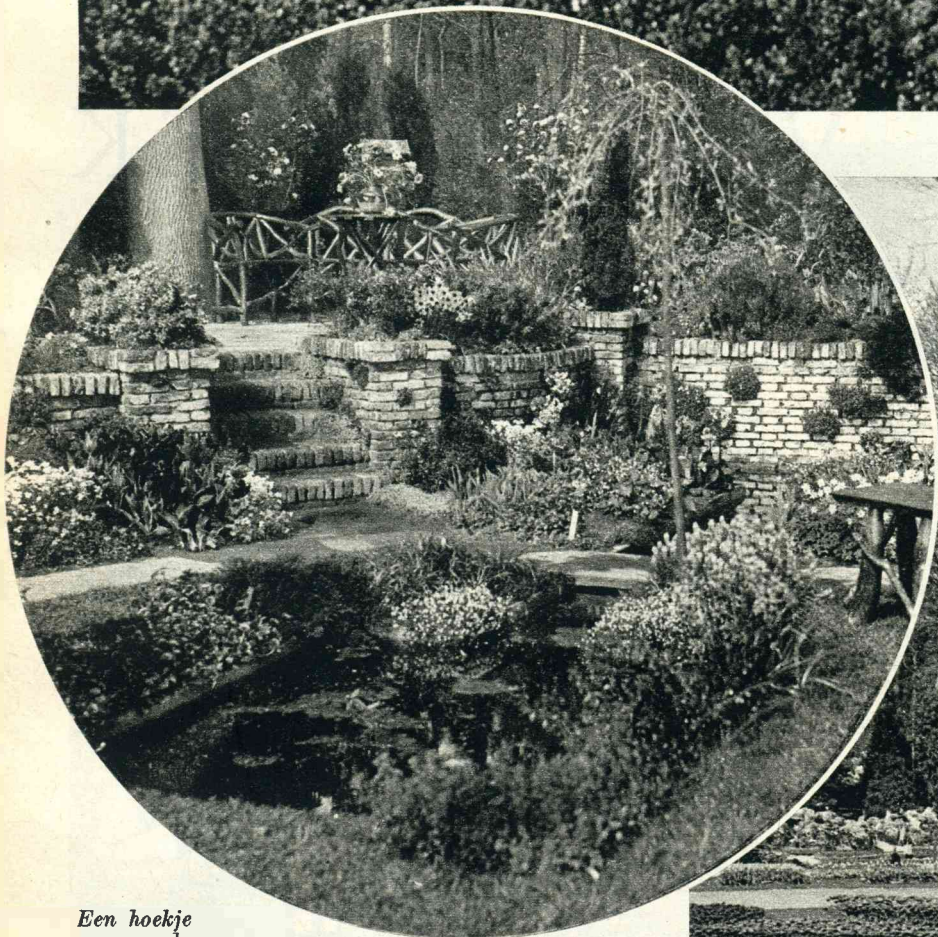
kens tot een verrassing wordt; in het bloemenpaleis bloeien tijdens de vierde tiendaagsche tentoonstelling de wonderlijke bloemen die orchideeën heeten,

Een rijke inzending orchideeën, welke in het bloemenpaleis gedurende de vierde tiendaagsche tentoonstelling te bewonderen was.

De Tulpenhof.

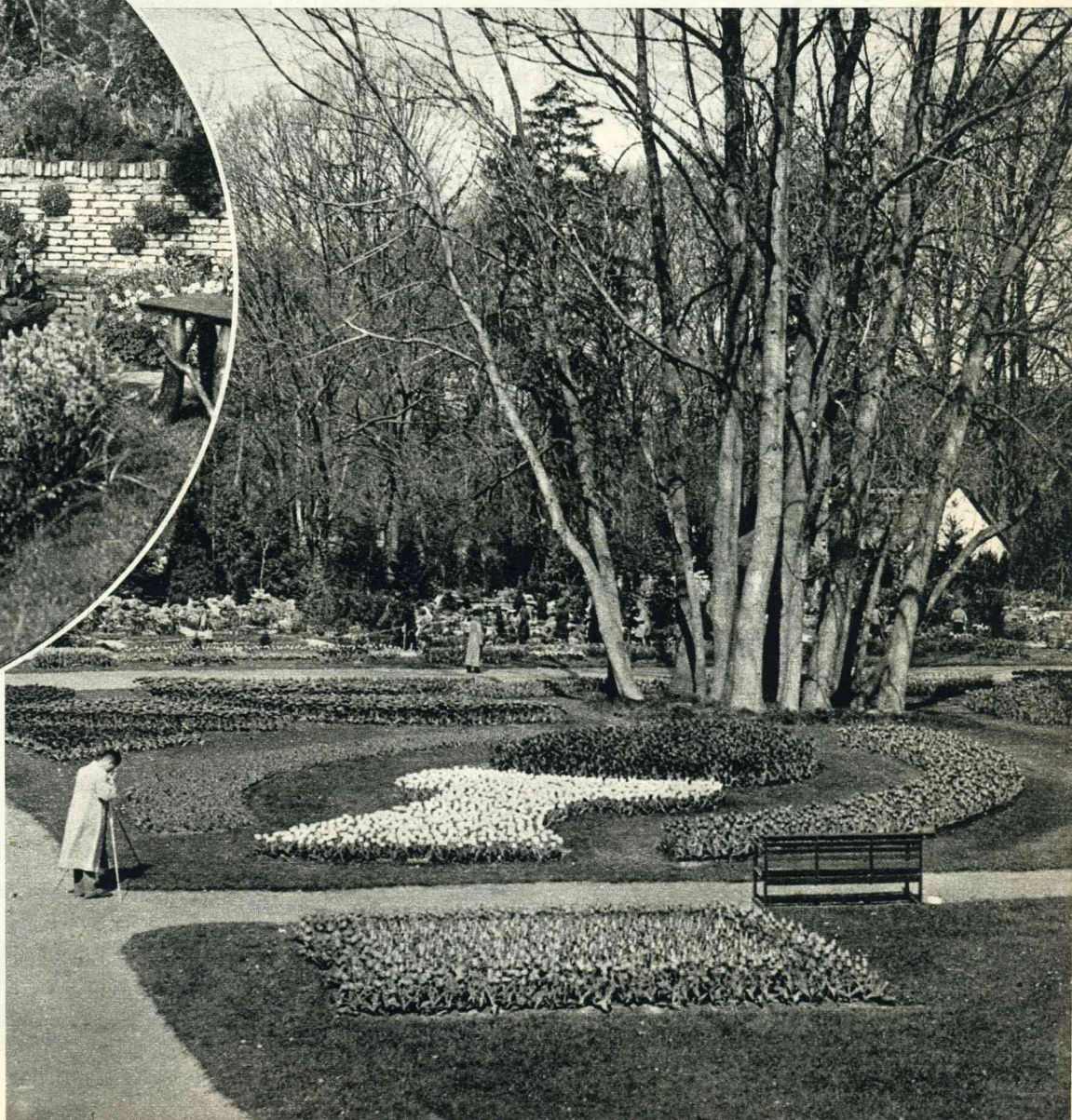

*Een hoekje
van een der voor-
jaarstuinen dicht bij het bloemenpaleis.*

ziet schemeren, en hoe mooi de Flora, bij avond, als licht-park is.

Nog anderhalve week blijft deze tentoonstelling van wereldbeteekenis geopend; velen mogen in het bloemenpaleis en op het groote buitenterrein nog kunnen bewonderen, hoeveel rijke schoonheid is bereikt, nu vakkennis en fantasie de mogelijkheden der natuur hebben gebruikt voor bijna ongeloofelijke resultaten van kweekerskunst.

Een gedeelte van het weideterrein, gezien vanaf den muziekkoepeel.

Go Ahead door Velocitas geklopt. Kiekje uit de match te Deventer, waar de Oostelijke kampioenen met 3—1 door hun Noordelijke tegenstanders werden geklopt. Voor het doel van Velocitas.

Zaterdag werd op de Leuserheide bij Amersfoort een ruiterfeest gehouden ter gelegenheid van het sluiten van het jachtseizoen der Kon. Ned. Jacht Vereniging. Een fraaie sprong van den heer M. van Leeuwen op „Parmenio”.

Een slechte kampioenswedstrijd in de hoofdstad. Ajax klopte daar Zondag D.W.S. met 2—0. Kiekje uit deze ontmoeting. Een aanval op het doel van D.W.S.

SPORT

VAN DE WEEK

De zomersport bij uitnemendheid. Kiekje tijdens de Zaterdag en Zondag gehouden z.g. „Voorkaag”. De Forel van dhr. F. E. Duerr wordt opgetuigd.

Te Amsterdam werd Zondag de jaarlijkse korfbalwedstrijd Noord—Zuid gespeeld. Het Zuiden won met 6—5. Moment voor het Zuidelijke doel.

Meer dan 2000 loopers hebben Zaterdag en Zondag deelgenomen aan de Nat. Jubileum Marsch van de Amsterdamsche Politie. Moment van de aankomst der hoofdstedelijke politiemannen in het Stadion.

Ter gelegenheid van het 15-jarig bestaan van „Antwerpen's Handel" speelde een vertegenwoordigende ploeg van den A.K.V.B. tegen de collega's uit de Scheldestad. Het Amsterdamsche elftal, dat een 2-1-overwinning behaalde.

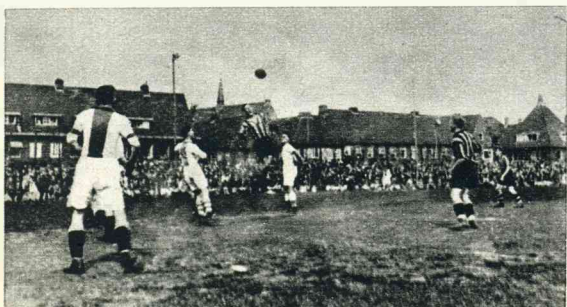
VEEL goeds valt er van de hoofdstedelijke derby tussen Ajax en D.W.S. niet te vertellen. Eigenlijk zouden wij uit dit treffen niet veel meer dan een felle aanklacht tegen dit soort kampioenscompetitie kunnen distilleren. Het spel stond over 't algemeen op een laag peil. Hoeveel tijd van de anderhalf uur de bal hoog in de lucht zweefde, wij hebben het niet genoteerd, doch het is zeer zeker een belangrijk deel van den speeltijd geweest. Twee hardwerkende ploegen, doch ploegen ook, welke men het ondanks dat harde werken kon aanzien, dat ze met een zekere soort voetbalmoeheid waren behept. Hoeveel wedstrijden speelde Ajax b.v. reeds tijdens dit seizoen? Wanneer men dan b.v. nog het „geluk" heeft om in talrijke oefen- of internationale wedstrijden te moeten uitkomen, dan kunnen wij ons levendig indenken dat dit een amateur tenslotte boven zijn voetballaarsen gaat. Voor den toeschouwer, vooral als deze neutraal is, zijn deze wedstrijden het aanzien maar nauwelijks waard en wanneer hij dan bij zijn thuiskomst door den luidspreker het 's middags genotene nog eens opgediend krijgt, dan wordt het je bepaald te bar. Daarom zullen wij er ook maar niet veel meer van zeggen. Deze kampioenscompetitie na het eigenlijke seizoen, heeft onze sympathie in elk geval niet en is in staat van ieder weldenkend voetbalminnaar een propagandist voor een hoofdklasse te maken.

Ajax won welverdiend, doch speelt nog steeds een heel stukje beneden zijn gewonnen competitievorm. D.W.S. wacht nog steeds op het eerste doelpunt in de kampioenscompetitie en zal hierop wel blijven wachten als Slot midvoor blijft staan en Melchers op den vleugel.

Blauw Wit is ongeslagen door de promotie- en degradatiecompetitie van afdeling I gewandeld. Proficiat zebra's. Nu maar gauw gaan honkballen, zeilen of roeien, doch vooral voorloopig niet meer aan voetbal denken.

De belangrijkste promotiewedstrijd uit de lagere

De derde-klasse-kampioenen strijden voor een plaats in de 2e klasse. Volewijckers klopte Zondag D.W.V. met 2-1. Moment uit deze ontmoeting. Aanval van de bezoekers.

Zondagmorgen vertrok uit de Westerstraat Henri v. d. Linden voor een fietsreis naar Palestina. Kiekje van het vertrek, waarvoor veel belangstelling bestond in de Jordaan.

regionen werd op het terrein van Volewijckers gespeeld, waar de club van dien naam met 2-1 van D.W.V. won, zulks natuurlijk mede tot groot genoegen van den grooten aanhang van Volewijckers. Nog op ander gebied boekte deze vereniging een fraai succes, n.l. door het winnen van de Vondelpark-Estafette.

Het korfbalprogramma was deze week zeer beperkt als gevolg van den belangrijken kamp Noord-Zuid op het Parkschouwburgterrein te Amsterdam, welke ontmoeting na verlenging in een 6-5-zege voor het Zuidelijk twaalfstal eindigde. Over het geheel genomen heeft dit treffen lang niet aan de verwachtingen beantwoord, die men van 2 ploegen, waarin toch de beste spelers(sters) van Nederland,

Oude en nieuwe eerste klassers. Overmaas, de gedegradeerde, complimenteert in het Stadion de Blauw-Witters, die volgend seizoen Overmaas' plaats in de 1e klasse zullen innemen.

zoals het tenminste heet, opgenomen zijn, had mogen verlangen. Slechts twee vakken hebben in dezen wedstrijd keurig spel laten zien, dat waren bij Zuid Voordenberg—Rietveld—Seits en Wedemeier en bij Noord het viertal Teyse—Tine Hendriksen—Koper en Hendriksen. Speciaal aanvallend was het een lust deze twee vakken tegen elkaar aan het werk te zien en het viel alleen te betreuren, dat het duo Seits—Wedemeyer zich verdedigend niet altijd van zijn sportieve zijde liet zien. Hoe het ook zij, in ieder geval heeft dit achttal een groote dosis aantrekkelijkheid aan dezen kamp gegeven, wat het veel mindere spel der andere vakken gelukkig veel vergoedde. De combinatie de Cocq—Visschoonmaker is een mislukking gebleken, hoofdzakelijk door het zeer zwakke spel van Visschoonmaker. Het was een geluk, dat de beide dames in dit vak Douwes—Vlietman goed op dreef waren, zoodat de Cocq tenminste nog eenigen steun had. Ook nu bleek echter weer dat de Blauw Witter z'n zuivere schot van weleer totaal kwijt is. Ook het duo Goores—Eggink is tegengevallen, waaraan in de eerste plaats het falen van Goores niet vreemd was, terwijl in de tweede plaats het spel van de dames b. d. Brugge—Moos hen absoluut niet lag, waardoor de combinatie allesbehalve hecht was. Bij Zuid kon het spel van Nel-Korssen ons allerminst bekoren, terwijl de combinatie van Roon—Poel, hoewel iets beter spelend, toch ook geen grootschen indruk op ons kon achterlaten. Naar onze meening had van Zuid zeker gewonnen kunnen worden, mits het Noord-Hollandsch twaalfstal oordeelkundiger samengesteld was en enkele plaatsen bezet waren geworden door spelers, die absoluut beter spelen en nu aan den kant stonden.

DE GROOTE MARKT TE HAARLEM MET DE ST. BAVOKERK EN HET STA

DE ST. BAVOKERK EN HET STANDBEELD VAN LAURENS JANSZ. COSTER

DE FAMILIE-DICTATOR

door E. J. RATH

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

De fabrikant J. W. Brooke heeft, met behulp van het Zakelijk-Economisch Bureau, op zijn fabriek zéér veel bezuinigd, en wil nu ook in zijn huishouding bezuinigen. Het Bureau zendt 'n bezuinigings-inspecteur, H. Hedge, die in 't huis van J. W. Brooke de leiding neemt en de voogdij over de drie kinderen aanvaardt, met schriftelijke volmacht van den vader, die op reis is gegaan. De nieuwe huisgenoot is natuurlijk weinig welkom bij Constance Brooke, haar zusje Alice en haar broer Bill, en evenmin bij het personeel, aangevoerd door den butler Horace. Hedge begint aanstands te drillen en te bezuinigen — hij leert Horace den kortsten weg volgen van de deur naar de tafel, verbiedt het koopen van aardbeien in den winter enz. Hij stelt een kaartsysteem in voor 't personeel — ieder moet elken dag een werkkaart invullen — en tracht Bill en Connie aan kantoorwerk te zetten. De drie jongelui beramen verzet. — Nu kunt u hieronder verder lezen.

MISSCHIEN bereiken we niets," zei Constance, „maar dan houden we onzen trots. Ik ben tenminste niet van plan, den mijnen op te geven. Denk je eens in! Wou jij je belachelijk maken voor al onze familieleden en vrienden? Denk je, dat ze medelijden met ons zullen hebben? Verondersteld, dat oom Roscoe ons er uit zou helpen — zou hij zich dan niet doodlachen onderwijl? Ik dank je!”

Constance stond op en maakte een heftig gebaar met beide armen.

„Waarom zullen we rondbazuinen, wat er hier gebeurd is? Wie weet komt 't toch wel uit, zonder ons.

Da's al erg genoeg. Weet je, hoe 't gaan zou, als de kranten er achter kwamen? Hebben jullie daar al eens aan gedacht?”

Alice keek verschrikt.

„Ik laat me niet uitlachen, als ik er iets aan doen kan,” verklaarde Constance met stemverheffing. „Trouwens, 't gaat niemand aan dan onszelf. Ik ga niet loopen grienen om hulp van derden. Als we 't zelf niet aankunnen, dan verdienen we, wat we krijgen. Ik heb nooit anders gehoord, of de Brookes vochten altijd zelf hun heibeltjes uit.”

Constance was een waardige vertegenwoordigster der Brookes in oorlogstijd. Haar oogen flikkerden en haar kin stond schuin naar voren.

„Nee, meneer Billy.” Zij keek haar broer recht in de oogen. „Je kunt er niet mee naar oom Roscoe gaan, en naar niemand. En als je er kans toe ziet, zorg dan, dat geen mensch er iets van te weten komt.”

Hij haalde zijn stevige schouders op en keek wanhopig naar Alice.

„Dan zullen we alles maar moeten slikken,” mopperde hij.

„Dat hoeft niet,” zei Constance. „Ik geef me tenminste niet gewonnen. Een uitweg zie ik nog niet; maar daarom kan ik er nog wel een vinden — of jij, of Alice. Waar hebben we anders hersens voor?”

„Om hoofdpijn te krijgen,” zei Alice. „Ik heb er tenminste al veel te veel over gepiekerd.”

Constance sloeg op die opmerking geen acht. „Laten we er allemaal maar eens over denken, en er vanavond verder over spreken,” besloot zij. „'t Zou jammer zijn, als we niets konden beginnen. En denk er om, Billy — en Alice ook — mondje dicht, zelfs tegen het personeel.... uitgezonderd misschien Horace.”

De butler werd nu en dan geraadpleegd in zijn neven-positie van orakel.

„Nou, ook goed,” zuchtte Billy. „Wat ik zeggen wou, Connie, weet je zeker, dat je geen tientje hebt?”

„Ik heb amper drie dollar.”

„En jij, Alice?”

„Ik ben rut.” Maar haar gezicht klarde op. „Wacht, 't is vandaag centjesdag!”

„Oei! Dat is zoo. Had ik niet aan gedacht. Maar eh....”

Billy zweeg opeens en keek zijn zusters aan met een bang twijfelenden blik.

„Zouden we.... zouden we....”

Zijn stem klonk hol en begaf het weer.

„Probeer jij eerst eens,” stelde Constance voor.

„Je moet toch óók eens iets doen, Billy.”

Zij glimlachte plagend; zij kon 't zich nog veroorloven. Billy en Alice waren platzak, maar zij was nog door bijna drie dollars van de vernedering gescheiden. Dat bedrag stond er als een machtig bolwerk van rijkdom.

Toen hoorden de drie kinderen Brooke stemgeluid in de hall.

„We zullen met den inventaris beginnen op de kamers van meneer Brooke,” zei de bezuinigingsman, „en dan op de beurt de andere vertrekken op deze verdieping.”

„Uitstekend, meneer,” zei de ingehouden stem van Horace.

Na een ontzettende minuut sloop Alice naar de deur van Constance's zitkamer en keek naar buiten. Zij gaf een sein, dat de kust vrij was. Toen gingen de drie Brookes achter elkaar, op hun teenen, de hall door en de trap op naar de volgende verdieping.

Meneer Hedge werkte aan zijn inventaris met een vuur en een gemak, die Horace in verbazing brachten. De butler begreep niet, waar dat werk voor diende, maar hij moest erkennen, dat het handig gedaan werd. De vlugge, scherpe oogen van Hedge gingen stelselmatig rond en sloegen niets over.

Horace vond 't dwaasheid; voor Hedge was het een heilige kruistocht. Na de tweede verdieping kwam de derde, maar de kinderen Brooke waren ook daar niet. Horace begreep het wel, maar de plaatsvervangende heer des huizes moest het nog léeren begrijpen.

„Nu de vierde verdieping,” zei Hedge kort, en hij haalde een schoone bloc-notes te voorschijn. Horace ging voor. Boven aan de trap ging hij ineens rechtsaf en liep een kort gangetje door, dat bij een dichte deur eindigde. De butler sloeg de hand aan den knop en wachtte.

Van den anderen kant van de deur kwamen er zeereigenaardige geluiden. Vooreerst hoorde men snelle, stevige, holle slagen, die elkaar steeds vlugger opvolgden. Verder hoorde men bij geregelde tusschenpoozen voetgestamp, afgewisseld door zachte ploffen, zes of zeven stampen tegen één plof. Ook was er een soort krassend, fluitend geluid, vergezeld door metaalachtig gerinkel. En tenslotte, juist toen Horace de kruk omdraaide, was er een luidruchtig gelach.

De butler trad bescheiden opzij, en de bezuinigingsman stond op den drempel van een groot vertrek, dat over de heele breedte van het huis liep.

Zijn blik werd het eerst getrokken, en eenige seconden lang geboeid, door Constance Brooke. Zij stond onder een groote houten schijf, die evenwijdig aan den zolder hing. Uit het midden van de schijf kwam een koord, en aan het einde van het koord bengelde een leeren zak, strak met lucht gevuld.

Constance had handschoenen aan en zette vuisten, en die vuisten sloegen regelmatig — rechts, links, rechts, links — tegen den zwaaienden zak. Elken keer, als de zak door een vuist tegen de houten schijf werd gejaagd, sprong hij terug, en ontmoette een tweede vuist, die hem listiglijk afwachtte. Constance haalde snel adem; haar oogen glinsterden van opwinding.

Plotseling trad zij meer naar 't midden en gebruikte beurtelings vuisten en ellebogen, in een driftig spel, dat de vaart van den zak verdubbelde. Sneller, sneller vloog het gemartelde ding, koortsachtig pogend, aan zijn kluister te ontkomen.

De blik van den toeschouwer dwaalde even af. Alice liet juist een staaf los, die zij ruim een meter van den grond had gebalanceerd. Billy trok met geweld aan een paar gewichten, die met katrollen aan een der muren vastzaten. Op verschillende andere

plaatsen prijkte de gymnastiekzaal met ongebruikte toestellen.

Er klonk een felle knap en de rhythmische slag van den bal tegen zijn houten grensvlak hield opeens op. H. Hedge wendde het hoofd juist op tijd, om een bolvormig voorwerp met griezelige snelheid op zich te zien toekomen. Hij had geen tijd om te bukken. Het projectiel trof hem vlak in 't midden van zijn voorhoofd, sprong even plotseling terug en rolde over den vloer naar een verren hoek.

Er bengelde een gebroken koord boven het hoofd van Constance Brooke, die even als verstijfd stond, zwaar ademend en met groote oogen naar den bezuinigings-inspecteur starend. Hij wreef verbaasd zijn voorhoofd af en staarde terug. Er kwam een gierende lach van Alice en een „Wel alle...” van Billy.

De bokseres beet op haar lip, fronste, maar zei geen woord. Zij trok haar handschoenen uit, wierp ze van zich, liep snel naar de deur, drong langs Hedge heen en verdween. Horace bespeurde een vonk van zegepraal in haar oogen.

De bezuiniger liep het vertrek door naar den verren hoek en raapte den bal op. Hij bekeek dien benieuwd, zag het afgebroken stuk koord, dat er aan zat en knikte goedkeurend. Toen hij den leeren bal in zijn handen omdraaide zag hij, dat er iets op geschreven stond met krijt. IJverige vuisten hadden het opschrift half uitgewischt, maar het was nog leesbaar. Het luidde:

H. HEDGE

Z.E.B.

„Ieder schijnt zijn eigen manier te hebben, om een ander te treffen,” peinsde Hedge. „Ik moet toegeven, dat ik me getroffen voel!”

ZESDE HOOFDSTUK

Zij lieten 't Alice doen, na het diner. Bij vluchtige inspectie bleek de indringer geen schrammen te bezitten als gevolg van zijn botsing met den stootzak; hij vertoonde ook geen teekenen van

wrok. Het getij leek zoo gunstig mogelijk, terwijl de nood hoog en dringend was.

Alice hield zich lezende, keek toen op van haar tijdschrift en zei zacht:

„Hier staat een artikel over armoede, meneer Hedge. Armoede moet iets ontzettends zijn.”

„Schandalig,” erkende hij.

„Bent u wel eens arm geweest?”

„Ik? Ja hoor.” Hij keek haar scherp aan.

„Maar nu bent u 't toch niet meer?”

„Nee... dat kan ik niet zeggen.”

„Ik wel,” zei Alice klaaglijk.

H. Hedge deed een uitroep met zijn oogen.

„Ik heb geen rooien cent,” ging Alice voort. „En Billy ook niet. En Connie heeft maar twee zevenen-negentig.”

Zij wachtte even, om het besef te laten door-dringen, en vervolgde toen:

„Maar 't is vandaag betaaldag.”

„Betaaldag?” herhaalde H. Hedge, zijn voorhoofd rimpelend. „Voor wie?”

„Voor ons!” Met een gebaar omvatte Alice hen alle drie.

Constance keek attent naar 't vuur en Billy liep wat rond; maar hun beider opmerkbare ooren misten geen woord.

„Ik wist niet, dat jullie een betaaldag hadden,” zei Hedge.

„Toch is 't zoo! Eens per maand.”

„Da's interessant. Wie betaalt er dan?”

„Vader natuurlijk. Wie anders?”

„Waarvoor?”

Alice keek hem ongemakkelijk aan, richtte toen een zijdelingschen blik naar haar zuster. Die jonge dame hield het hoofd afgewend.

„Nou... omdat we zijn kinderen zijn natuurlijk!”

„Dus jullie krijgen salaris, omdat jullie kinderen van meneer Brooke zijn?”

„U kunt beter zeggen toelage,” antwoordde Alice met een weifelend lachje.

„O!” zei de voorgd. Zijn verbazing minderde. „Je bedoelt, dat jullie ieder een vaste fooi van jullie vader krijgen.”

Billy wierp een donkeren blik naar Hedge, die er niets van merkte. Constance, met het hoofd nog steeds afgewend, fronste.

„Zoo noemt hij 't nooit,” stotterde Alice boos, maar toch meer denkend om het doel dan om de middelen. „Hij... hij betaalt 't alleen maar.”

„En wat doen jullie er voor terug?”

„Wij? Nou, we... we houden van hem!”

Constance kuchte met duidelijke opzettelijkheid. Dat was een signaal. Die zijdelingsche aanval van Alice stond haar niet aan; zij had gerekend op een rechtstreekschen aanval, snel en stout uitgevoerd. Straks ging Alice hen allen op een onmogelijke manier binden.

„O juist,” zei de bezuinigingsman ernstig. „En hoeveel betaalt hij dan?”

„Billy en Connie krijgen tweehonderd dollar per maand. Ik honderd. Maar als ik jarig ben, krijg ik opslag.”

H. Hedge schreef cijfers op een bloc-note.

„En die bedragen vervallen vandaag,” vervolgde Alice.

Hedge zat nog te rekenen.

„Daar volgt uit,” zei hij, opkijkend, „dat uw vader onder uw drieën \$ 6000 per jaar aan fooien uitdeelt.”

„Zoo veel?” vroeg Alice verontschuldigend. „Maar 't gaat bij kleine beetjes, ziet u. En vader houdt nog zoo'n massa over.”

Billy was naar Constance geloopt, boog zich over en fluisterde knorrig:

„Ze pakt 't niet goed aan. Hij praat haar omver.”

„St, Billy. Afwachten.”

„Als ik 't wel heb,” zei de indringer, „is 't een verzoek aan mij, om door te gaan met die uitdeeling van fooien.”

Alice onderdrukte een kreet van ergernis, knikte toen. Zij kon voor haar trots geen honderd dollar per maand wagen, vooral niet nu zij „rut” was. Hedge sloeg weer aan 't rekenen.

„Ik zal doorgaan met die fooien,” zei hij opeens.

„Toelagen bedoelt u!” riep Alice uit.

„Goed, toelagen dan. Fooien is korter. Maar ik zal ze inkrimpen.”

Constance stond op van haar stoel, als door een ongeziene kracht gedwongen. Zij keerde zich om en keek de kamer rond. Billy bleef staan.

„Alle toelagen worden met vijftig procent verminderd,” kondigde Hedge af, „tot nader onderzoek.”

Er volgde een mobilisatie van Brookes aan den anderen kant der tafel. Alice was blij, dat haar reserve-troepen aanrukten.

„U deelt... onze toelagen... door de helft?” vroeg zij langzaam.

„De helft... in dagelijksche termijnen.”

„Dagelijksche...!”

„Dagelijksche termijnen.”

Alice was ontzet. Zij voelde de geruststellende hand van Constance op haar schouder en zag smee-kend naar haar op.

„Nu jij verder, Connie,” fluisterde zij.

„Er blijkt dus,” ging Hedge, nog rekenend, voort, „dat uw vader aan twee uwer ongeveer \$ 6,66 per dag heeft uitgekeerd. Zon- en feestdagen inbegrepen, en aan de derde omtrent \$ 3,33 per dag. Hoeveel geeft u daar van uit?”

„Alles,” zei Billy. „Wat dacht u?”

„Waarom?”

„Nou, aan al wat we noodig hebben natuurlijk.”

„Kleeren — schoenen — licht en verwarming?” vroeg Hedge.

„Wat een idee!” riep Constance hooghartig.

„U wilt toch niet zeggen, juffrouw Brooke, dat u, bijvoorbeeld, van \$ 2400 per jaar niet minstens uw kleeren betaalt?”

Constance lachte, maar het was een vreugdelooze lach. Zij keek naar haar japon en bleef lachen.

„Als u maar een beetje verstand had van japonnen, zou u zooiets niet vragen,” zei ze. „Voor zulke dingen gebruik ik natuurlijk mijn toelage niet. Die is alleen voor persoonlijke behoeften, om naar mijn eigen zin te gebruiken.”

„Zijn kleeren dan geen persoonlijke behoefte?”

„Misschien wel,” gaf zij ijzig toe. „Maar vader betaalt ze.”

„En geldt dat ook voor u?” vroeg Hedge, Billy scherp aanzien.

„Met een kop er op,” verklaarde Billy. „Ik betaal mijn benzine nog niet eens zelf!”

„Nu,” sprak Hedge, „als jullie dan geen van allen je toelage gebruikt voor voeding, kleeding of andere levensbehoefte, waar jullie vader op andere wijze in voorziet, dan zie ik heelemáál geen reden, om toelagen uit te keeren.”

Er kwam een koor van kreten van de drie Brookes.

„Ik wil echter niet wreed zijn,” ging hij voort, „alleen rechtvaardig. Ik ben hier niet om af te breken en te vernielen — alleen om te reorganiseren en te ordenen. Al ben ik van oordeel, dat een korting van vijftig procent op uw toelagen hier eigenlijk niet voldoende is, zal ik op 't moment niet verder gaan. Juffrouw Brooke en meneer Brooke, u kunt van nu af ieder \$ 3,33 per dag ontvangen. Alice krijgt \$ 1,66. Alle betalingen zullen 's morgens half negen geschieden, hier op 't kantoor, en voor iedere betaling zal de ontvanger een bewijsje teekenen.”

Constance was in een steenen beeld verkeerd. Alice beefde en haar lippen trilden veelzeggend. Billy stoof op.

„Dat nemen we niet!” schreeuwde hij, en hij schudde zijn vuist boven het bureau.

Waarop de bezuinigingsman een groote vraag stelde:

„Wat wou u er aan doen?”

„Vechten!”

„Uitstekend. Hoe?”

„Nou eh... we gaan er eenvoudig niet op in!”

„O — als u geen tweehonderd dollar per maand krijgt, wilt u niets hebben? Bedoelt u dat?”

Billy aarzelde en voelde Constance aan zijn mouw trekken.

„Als u dat bedoelt, zal ik 't erg prettig vinden,” vervolgde Hedge. „Ik kan echt niet inzien, waar jullie geld voor noodig hebben. Jullie leven maar raak en er wordt voor alles gezorgd. Willen jullie geen mindere toelage aannemen, dan spaar ik op dit stukje verkwisting geen vijftig, maar honderd procent. Dat zou ik natuurlijk prettig vinden. Bent u met me of tegen me?”

„Tegen je!”

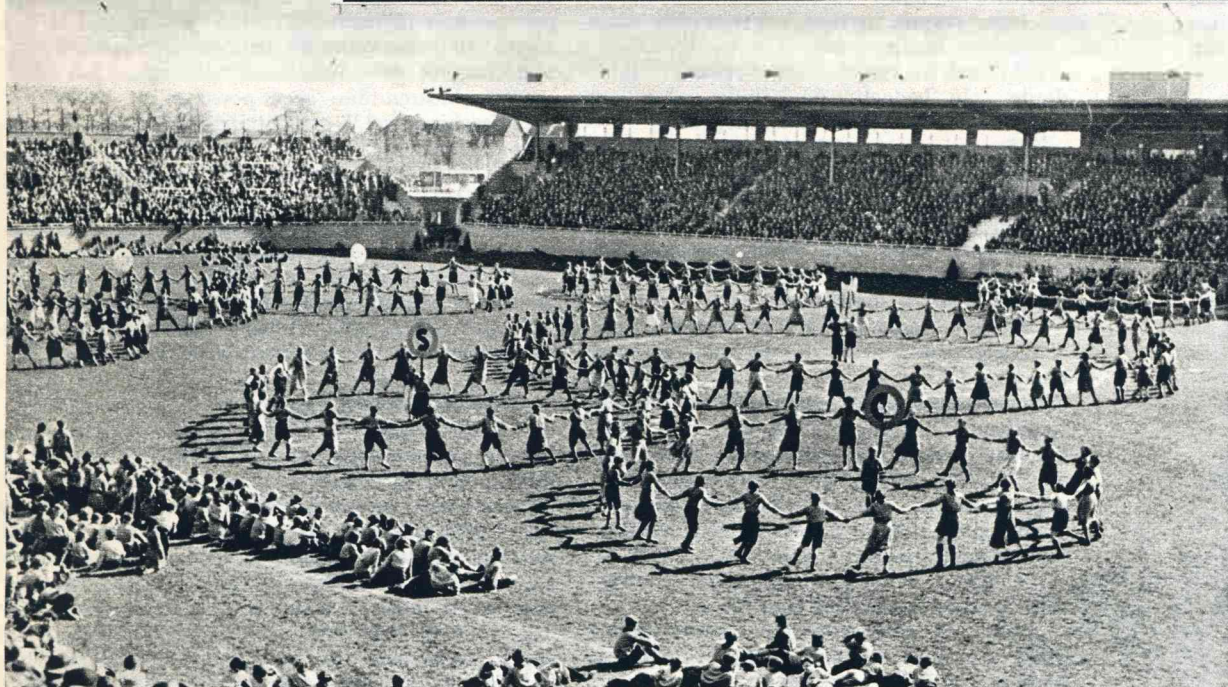
Vervolg op pag. 34.

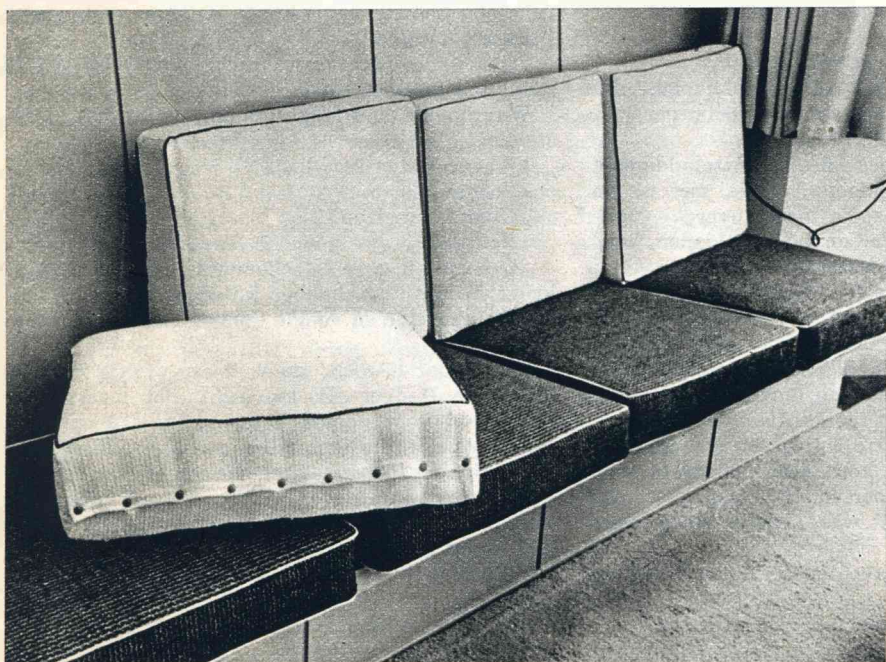
Het Vondelpark heeft er een mooie fontein bij gekregen, welke geplaatst is in den vijver bij den ingang Vondelstraat.

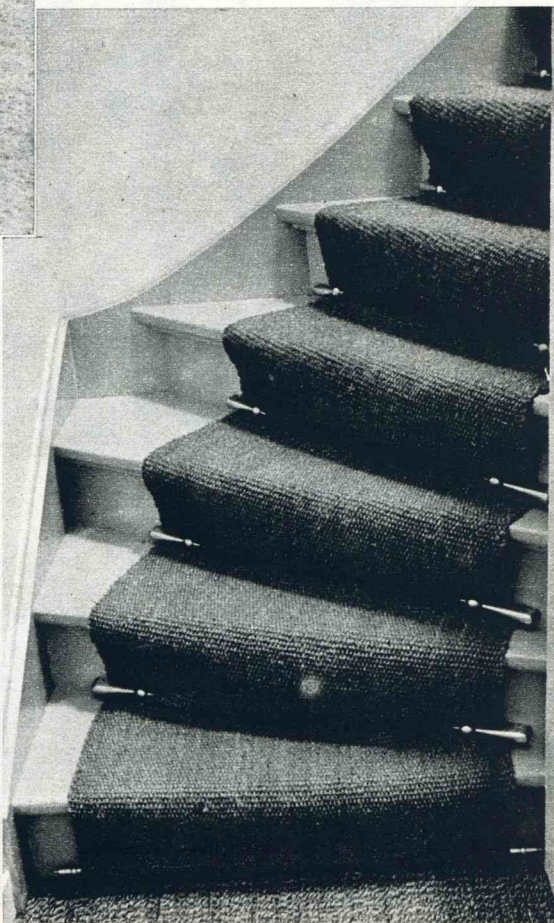
Een nagekomen foto van de 1 Mei-viering. In het Ajax-Stadion gaven de Rode Valken een groot feest, dat door duizenden werd bijgewoond.

In en bij de Hoofdstad

De Ned. Vereeniging van Huisvrouwen en de Volksuniversiteit organiseerden in de Botlicellistraat een tentoonstelling van woninginrichtingen waar verschillende praktische nieuwigheden waren uitgebracht. Men zag er o.a. kussenvertrekken, die afgeknoopt en gewassen kunnen worden, en klemmen voor traploppers, die de dikwijls lastige roeden overbodig maken.

De prachtige zomersche Mei-Zondag bracht natuurlijk tien-duizenden naar de Flora te Heemstede. Men moest uren wachten om toegang tot het Bloemenpaleis te verkrijgen.

Het lentefeest in de boomgaarden van de Beemster.

Mr. M. M. Kwint werd geïnstalleerd als burgemeester van Velsen. Wethouder Dunnebier, de loco-burgemeester, hing den nieuwen functionaris den ambtsketen om.

In navolging van groote steden in het buitenland is ook in Amsterdam een wandelparade georganiseerd door het Initiatief-Comité Amsterdam. Bij het mooie zomerweer van den laatsten Zondag werd deze eerste parade een succes. De operateur, die er filmde, had zich aan de omstandigheden aangepast en verscheen in jacquet en hoogen hoed.

De streng bewaakte gevangenispoort — zelfs voor mevrouw Van der Elst is er geen doorkomen aan. Links: Mevrouw Van der Elst voor den hoofdingang van de Wandsworth-gevangenis op de treeplank van haar Rolls Royce zittend.

straties, propageert haar denkbeelden in de dagbladen en doet overal van zich spreken.

Ditmaal had de politie uitvoerige maatregelen getroffen om een demonstratie voor de Wandsworth-gevangenis te beletten. De zes piloten van mevrouw Van der Elst hadden van't Luchtvaart-Ministerie een waarschuwing gekregen, dat zij niet lager dan 1500 voet boven de gevangenis mochten vliegen op straffe hunne licenties te verliezen, haar radio-automobielen waren op 400 meter afstand van de straf-inrichting tot zwijgen gebracht en de honderd mannen met reclameborden die zij gehuurd had, mochten de geposteerde politie-agenten niet passeeren. Dat was de ontembare mevrouw

„Ik laat mij door niets afschrikken,” riep ze luidkeels tot het publiek. „Welke maatregelen ze ook tegen mij nemen, ik kom er toch altijd door. Ik zal net zoo lang tegen de doodstraf vechten tot ik het pleit gewonnen heb. Binnen enkele minuten wordt er in deze gevangenis een krankzinnige opgehangen en het is niet alleen mijn, maar ook uw plicht aan deze barbaarsche straf-methoden een eind te maken. Eens zal de dag komen, dat er niet 1000, maar 20.000 menschen achter mij voor de gevangenis-poorten zullen samenstromen, om gratie te eischen voor een ter dood veroordeelden misdadiger.”

Onder groote belangstelling wordt de kleine dame door een politie-agent ondervraagd.

Wie is mevrouw Van der Elst en wat wil zij?

DE somber-grijze hoofdingang van de grimmige Wandsworth-gevangenis te Londen was enkele weken geleden het tooneel van een zeer ongewonen en zorgvuldig voorbereiden volksooploop. Honderden nieuwsgierigen en op sensatie beluste voorbijgangers verdrongen elkaar in de straten, welke naar de gevangenis voerden, nauwlettend gade geslagen door een ruim verspreide politiemacht, want mevrouw Van der Elst, een rijke Londensche dame, zou dien morgen weer een harer befaamde demonstraties houden tegen de voltrekking van de doodstraf aan 'n veroordeelden moordenaar. Ze is de stichtster en leidster van de Vereeniging tot Afschaffing van de Doodstraf, welke voornamelijk door haar gefinancierd wordt en met alle haar ten dienste staande propaganda-middelen een vinnigen strijd tegen de huidige Engelsche rechtspleging heeft aangeboden. Geld noch moeite is mevrouw Van der Elst te veel om haar ideeën bij het massa-publiek ingang te doen vinden, want het is haar bedoeling de Anti-Doodstraf-campagne tot 'n nationale beweging om te zetten en om dit te bereiken, maakt ze een kwistig gebruik van radio-automobielen, vliegmachines, mannen met reclameborden, organiseert zij protestvergaderingen en demon-

Van der Elst te bar. Ze zette zich vastbesloten achter het stuur van haar prachtige Rolls Royce, schakelde hem luid knarsend in en reed dwars door de politiebewaking tot voor den hoofdingang van de gevangenis. De anders zoo plechtige Londensche bobbies vlogen in alle richtingen om niet door haar wagen gegrepen te worden en een hunner, die op de treeplank had weten te springen, werd door de vaart tegen de straatkeien geslingerd. Ze weigerde zich na herhaalde sommaties te verwijderen en ten einde raad liet de politie een cel-wagen voorrijden om haar Rolls Royce met een stalen kabel te doen wegslepen.

Hierop wist de kleine dame raad. Onverwachts dook ze weer in haar auto, trapte de remmen aan en sloot toen de portieren af, de wanhopige wetsverdedigers tartend den reuzen-Rolls ook maar een centimeter op den openbaren weg te verschuiven. Na een langdurige conferentie met een inspecteur werd de kabel weer losgegooid en verkreeg zij toestemming haar auto tegen den gevangenismuur te parkeeren. De menigte aan den overkant van den weg beloonde haar met een hartelijk applaus.

De menigte wacht met ontbloot hoofd op de kennisgeving dat de doodstraf voltrokken is.

Enkele minuten voor negenen stelden zich een half dozijn flinke politie-agenten voor den getralieeden hoofdingang der Wandsworth-gevangenis op. Mevrouw Van der Elst ging demonstratief voor hen staan — de eenige persoon die door de politie ongemoeid werd gelaten. De menigte ontblootte het hoofd en staarde zwijgend naar de donkere steenmassa's van de gevangenis, waar zich nu een dramatisch gebeuren ging afspelen. Vijftien minuten later werd de groote poort geopend en traden een tweetal bewakers naar buiten. In doodsche stilte plakten zij een officieele kennisgeving aan den muur, dat aan het vonnis der rechtbank: executie door op-hanging, voldaan was. Daarmee was de anti-doodstraf-demonstratie tevens geëindigd.

Mevrouw Van der Elst is de eigenaresse van een groote chemische fabriek, die zij sinds den dood van haar echtgenoot, een Belgisch officier uit den wereldoorlog, persoonlijk met bijzondere kennis van zaken bestuurt. Ze heeft zich intusschen doen kennen als een onvervaard strijdster, waar het volgens haar inzicht de verbetering van het algemeen belang geldt en zal in de toekomst nog veel van zich laten hooren.

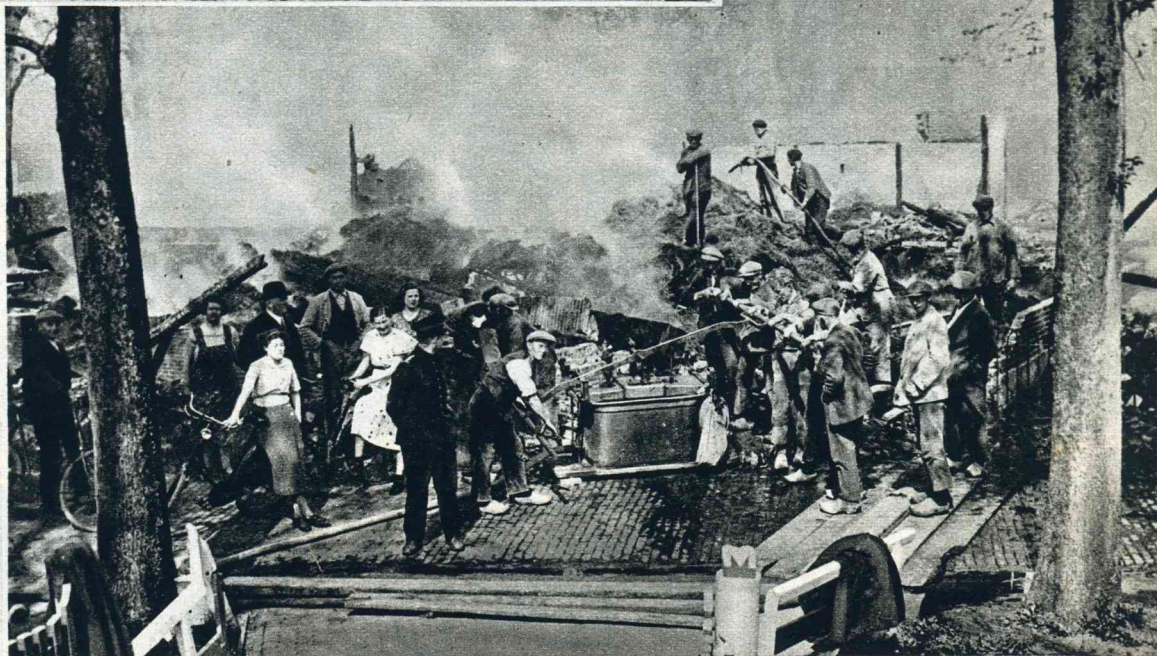

De dijk van het IJselmeer bij de Galgenbocht te Hoorn wordt, nu overstroming niet meer te vreezen is, verlaagd en smaller gemaakt, hetgeen ten goede komt aan den weg, die beneden langs den dijk loopt.

IN NOORD-HOLLAND

De heer C. J. Eijma zal 12 Mei a.s. zijn zilveren jubileum als burgemeester van Egmond aan Zee herdenken.

Een felle brand verwoestte de groote boerderij van den heer C. Z. te Twisk. De z.g. Oude Waag, die naast de boerderij staat, wist de brandweer met veel moeite tegen het vuur te beschermen.

Aanden wandeltocht door de Beemster werd ook deelgenomen door de eenige weken geleden opgerichte wandelclub te Spanbroek.

Dr. Z. Talsma te Krommenie-Assendelft vierde onder veel belangstelling zijn zilveren jubileum als arts.

Deze Filma-Film werd gemaakt naar een tooneelstuk van Felix Joachimson en is 'n amusante travestie-geschiedenis, waarin Franziska Gaal, Felix Bressart en Hans Jaray 'n hoofdrol spelen.

ZE was achttien jaar oud en heette Eva, tot dat zij tot garage-jongen werd gepromoveerd. Toen heette zij Peter en moest allerhande onvrouwelijke werkzaamheden verrichten. Heelemaal vrijwillig was zij echter niet tot het Peterschap overgegaan, maar er waren omstandigheden en oorzaken, die bij ieder mensch vaak zoo'n groote verandering in het leven teweeg kunnen brengen. Zoo ook bij Eva. Na een langen lijdensweg kwam eindelijk haar vermomming uit en natuurlijk viel het genoeg van deze ontdekking aan den edelmoedigen jongen man te beurt, die haar al eerder had geholpen. Die jonge man was een dokter zonder klanten, en de dankbare garage-jongen verschaft hem nu uit erkentelijkheid wat patiënten, door een stelletje deftige lieden wijs te maken dat zij een dokter noodig hebben. Hoe zij met die lui in aanraking komt, is weer een aparte geschiedenis, waarover we het nu niet zullen hebben. Het voor-naamste is, dat zij tenslotte als allerlaatste patiënt voor goed in de handen van den dokter terecht komt, die grootvader Bressart op den koop toe een gezonden ouden dag bezorgt. Van deze geschiedenis nu is de eventueele toeschouwer den geheelen tijd met een glimlach om de lippen getuige.

De garagejongen Peter-Eva in actie. Ieder die wel eens een autoband met een handpomp „belucht” heeft, weet welke energie voor een dergelijk karweitje noodig is. In ieder geval is Franziska Gaal's vermomming uitstekend geslaagd.

PETER

Opa Bressart ziet in de kaarten, dat hij weldra uit zijn huis zal worden verdreven. Natuurlijk had hij dit ook kunnen zien aan de onbetaalde huurkwitanties, maar dat was minder interessant geweest.

„Proost, mijn waarde!” In de deftige club haalt „Eva-Peter” den juivenden gast over, zich toch vooral eens onder handen van Dr. Bandler te stellen. „Je ziet er beroerd uit, mijn beste,” zegt zij/hij vriendelijk.

Het is geen pretje om reus te zijn

WANNEER we iemand zien, die opvallend groot is, draaien we ons om en kijken dezen persoon na.

In sterke mate ondervindt dit de zeventien-jarige Robert Wadlow, een jongen uit Alton in Illinois, die bij zijn geboorte het normale gewicht van 8½ pond had, maar nu de schaal reeds laat doorslaan tot 290 pond en zich „verheugt” in een lengte van ongeveer 2½ meter.

Er zijn echter maar weinig mensen, die medelijden voelen met Robert Wadlow, hoewel zijn voeten een lengte hebben van 45 c.M., en een breedte van 40 c.M. Bovendien heeft de jongen last van platvoeten.

Robert begon het eerst over zijn voeten te klagen, toen hij nog een kleine jongen was. Maar zijn vader, Harold F. Wadlow, sloeg er weinig acht op en dacht, dat het alleen kwam omdat de jongen „voortdurend met zijn teenen zat te wriemelen”. Er werden schoenen voor hem gekocht, die een paar maten te groot waren, maar lang voordat deze als versleten konden worden beschouwd, moesten ze worden op zij gezet voor een nog grotere maat.

Natuurlijk werd het voetgebrek bij Robert hierdoor veroorzaakt, dat hij te snel groeide, zoodat zijn voetzolen niet meer in staat waren het ongewone gewicht te dragen — en doorzakten. Weldra kwam het zoo ver, dat geen enkel schoenenmagazijn hem een bestaande maat kon leveren — niets paste hem meer. Er zat toen niets anders op dan zijn schoenen speciaal te laten maken en aangezien er een aanzienlijke hoeveelheid leer in moest worden verwerkt, waren ze lang niet goedkoop.

Maar Robert's voeten blieven hem martelen en op advies van den huisdokter ging zijn vader met hem naar een voet-specialist. Deze raadde aan: „Hij moet bijzondere, voor hem voorgeschreven schoenen dragen met ingebouwde, stalen steunzolen.”

Dit was slecht nieuws — want de schoenen van den jongen kostten reeds 28 dollars per paar en om de drie à vier maanden was hij er uitgegroeid. De niet gemakkelijke taak om een „beenkleding” te fabriceren voor de „buiten-model”-voeten van Robert, werd ondernomen door 'n groot schoenenmagazijn, dat beweerde, dat de goedkoopste prijs zou worden honderd dollars per paar — nog billijk, wanneer rekening werd gehouden met het werk, dat er aan was en de hoeveelheid leer,

die er in ging zitten. Indien men denzelfden maatstaf aannam als voor gewone schoenen, dan was het nummer van het laatste aan Robert geleverde paar schoenen... 60!

En tegelijkertijd met de voeten van den jongen breidt ook de rest van zijn lichaam zich uit. In het afgelopen jaar is zijn lengte met ongeveer 7½ c.M. toegenomen en de dokters beweren, dat hij waarschijnlijk zal blijven groeien — tengevolge van te

overvloedige werking der slijmklieren — totdat hij om en nabij 3 M. lang zal zijn.

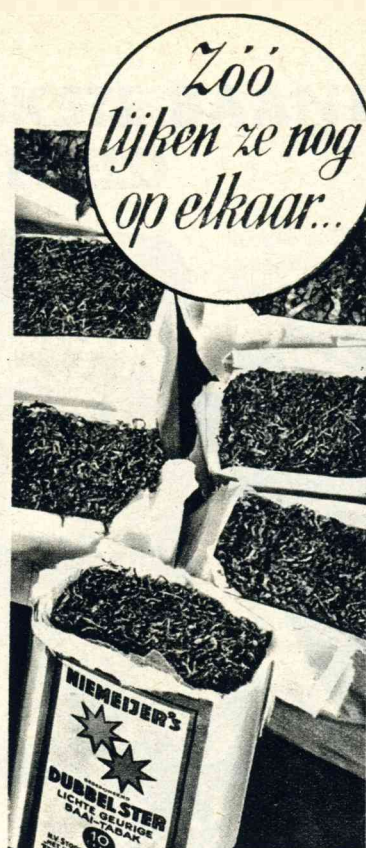
Een van de groote problemen in Robert's leven is bovendien nog — de slaapgelegenheid. De wieg, waarin hij als baby kwam te liggen was na drie maanden al te klein en vanaf dat oogenblik is een van de meest brandende vraagstukken in de familie geweest: Waar en hoe zullen we den jongen laten slapen?

Twee jaar geleden kwam dit een ondernemende firma in matrassen, bedden en ledikanten ter oore. Ze begreep onmiddellijk, dat hieruit reclame kon worden geslagen en vervaardigde — als geschenk — een bed voor den jongen Wadlow. Dit bed was bijna 2½ meter lang en op dat tijdstip dacht iedereen, dat de jongen dan toch eindelijk iets had, waarmede hij het zijn heele leven lang zou kunnen doen. In minder dan een jaar was Robert uit zijn nieuwe bed gegroeid en nu slaapt hij met opgetrokken knieën, terwijl zijn voeten rusten op de leuning van een paar stoelen.

Zijn buitengewone afmetingen in lengte en gewicht zijn voor den jongen overigens van weinig waarde geweest bij het beoefenen van sport. Als kleine jongen vond hij het een genot om met zijn makkers haas-je-over te springen. Maar de jongens uit zijn klas stelden al heel gauw vast, dat zij niet over hem heen konden komen, terwijl ze, wanneer hij over hen sprong, meestal als een platte pannekoek op de straatstenen werden gedruwd.

Later werd hij een verwoed aangelanger van het korfbal-spel, maar de tegenpartij liet bij iederen wedstrijd een heftig protest hooren, omdat Robert Wadlow zonder eenige moeite bij de mand kon komen en de bal er doorheen liet vallen. En aangezien dit voor de eigen club de eenige verdienste was, die het lidmaatschap van Robert rechtvaardigde — zijn bewegingssnelheid was beneden peil — moest hij het twaalfal uit.

Overigens heeft deze jonge reus zich op school altijd een normaal leerling getoond. Hij beschikt zelfs over een zekere welsprekendheid, die hem geschikt zou maken voor het ambt van advocaat — aangenomen dat de bali zich later bereid zou verklaren een dergelijk „buitengewoon” lid toe te laten!

Zoo
lijken ze nog
op elkaar...

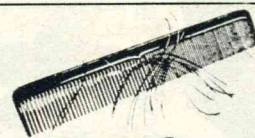
maar
zoo wint
DUBBELSTER
't direct..

NIEMEIJER'S
DUBBELSTER

Dubbel genot!

10 ct. per ½ ons

1.

2.

3.

Haren groeien door Silvikrin

Koop een flesch Silvikrin en zie hoe de roos verdwijnt, hoe Uw haar opleeft, hoe het krachtiger wordt, hoe het groeit. Ja, hoe het groeit. Want dat is het wonderbaarlijke: Haren groeien door Silvikrin. Dat komt door het gehalte aan Puur Silvikrin, de geconcentreerde, organische en biologische haarvoeding van Dr. Weidner en Prof. Hopkins. Koop nog heden een flesch of vraag het gratis 3 weken monster met onderstaanden bon nog heden, als U nog twijfelt. Silvikrin, de grootste ontdekking van deze eeuw.

Aan Laboratorium Silvikrin
Verlaafstraat 52-56 — Rotterdam

B Zend mij als lezer van dit blad Uw proefpakket met een Silvikrin-behandeling voor 3 weken gratis en franco. Voor porto en verpakingskosten sluit ik 30 cts aan postzegels hierbij in.

O Naam

N Straat

Plaats

Als brief (gesloten envelop) verzenden. 30 cts postzegels insluiten. Adressee en schrijf nauwkeurig.

268

S 207 E

Haren groeien door Silvikrin
Thans 3x sterker door Neo-Silvikrin
Bij Apothekers, Drogisten en Parf. waar het bord hangt.

Fred. Hazlitt Breman:

DE REDDING

ZIJ hadden het zinkende schip verlaten — vijf matrozen en de kleine, tengere passagier. De zeelieden roeiden snel en zwijgend verder. Zij keken niet om naar dat ontzettende schouwspel dat zich achter hen afspeelde. Het roepen en jammeren van de passagiers lag nu achter hen; alleen het dof geloei van de sirene drong nog tot hen door.

De kleine, tengere passagier huiverde. Hoe hij in de boot gekomen was, wist geen hunner. In het ontzettende oogenblik, dat de paniek losbrak, waren ze naar de reddingsboot gesneld. Ze hadden naar den kleinen passagier niet omgekeken en zij herinnerden zich alleen z'n protest.

„Jullie gaan toch terug om ook de anderen te redden, niet?” had hij met verlegen stem gezegd.

Geen der zeelieden had hem hierop geantwoord. Hun laffe samenspanning zat als een prop in hun keel. Die vervloekte sirene. Zou dat ding nooit ophouden?...

„Ik zie geen enkel schip, dat hen te hulp komt — niets, zelfs geen visschersboot!” riep de kleine passagier uit, terwijl hij angstig naar de wreede, grauwe zee keek.

Een der zeelui keerde zich nu om. „We konden niemand redden,” zei hij ruw. „Men wilde geen bevelen afwachten.”

Deze grove leugen werd hem door den wind weer in het gezicht teruggeslingerd.

De kleine passagier kreunde zacht: „Oh, vergeef me!” stiet hij uit. „Mijn vrouw en kind zijn daar achtergebleven!”

De zeeman die het dichtst bij hem zat, hield een oogenblik op met roeien. „Je vrouw en kind?” herhaalde hij.

„Liet jij je vrouw en kind op het schip?”

Twee andere matrozen lieten nu eveneens hun roeiriemen rusten.

De kleine passagier kromp zichtbaar ineen.

„Ik kon het niet helpen!” riep hij angstig uit. „Ik was gek — krankzinnig. Ik was mezelf niet meer meester. Ik heb nog nooit een scheepsramp meegemaakt. Oh — ik, heusch, ik kon het niet helpen, dat zeg ik jullie!”

Een ruwe zeebonk, wiens felle oogen schitterden in een vuil bezweet gezicht, schoof naar voren en greep het kereltje ruw bij den arm.

„Waar waren je vrouw en kind?”

„Op het — maar ik verloor ze — ze waren vlak bij deze boot. Ik veronderstel dat Mary naar de hut is gesneld om nog een jasje voor den jongen te halen.”

„Hé — hooren jullie dat?” riep een hunner. „Die wurm hèt z'n vrouw en kind op het schip achtergelaten!”

„Jij ellendige lafaard!” klonk het. „Hoe oud was je jongen?”

„Drie jaar. Oh, Mary en Jimmy — ik kon het niet helpen, heusch niet! Vergeef me!”

Zij hadden nu allemaal opgehouden met roeien en staarden naar den

kleinen passagier. De reddingsboot werd door de hooge golven gevaarlijk heen en weer geslingerd.

„We moesten je over boord gooien,” zei de dikke man aan roeispaan nummer vier.

De kleine passagier dook nog meer in elkaar.

„Een mensch denkt nu eenmaal het eerst aan zichzelf. Jullie weten dat evengoed. Het is de natuurwet. Ze zouden toch van uitputting gestorven zijn. Verdrinken is daarbij vergeleken nog een zachte dood. Zóó zal ik in hemelsnaam maar denken, ik...”

De ruwe zeebonk, die al eerder gesproken had, was opgesprongen en drong naar voren.

„Jij leelijke leugenaar! Je deed dus niet de minste poging hen te redden. Je dacht alleen maar aan je eigen veiligheid, ellendige lafaard.”

„Jullie hebben goed praten! Jullie maakten toch ook dat jullie weg kwamen. Allemaal, zooals we hier zitten, zijn we gevlucht. Jullie houden er later jullie mond over en ik ook — jullie bevestigen het verhaal wat ik er van zal geven, en ik...”

„Wat — jij —!”

„Gooi hem eruit, Jack. Geef hem een oplawaai!”

De sirene weergalmde onophoudelijk, doch nu doffer. Twee vuurpijlen schoten in de lucht omhoog.

Zij pakten hun roeiriemen weer op en keken over hun schouders naar de stille, ineengedoken figuur bij den boeg.

„Waarheen, Jack?” klonk het tegen den man, die bij het roer zat.

„Terug, naar het schip! Misschien kunnen we die vrouw en dien jongen nog oppikken. Dan zullen we haar eens vertellen, wat een fijne meneer haar man is!”

Reddingsboot Nummer 17 werd zwaar beladen met passagiers, die temidden van drijvende stukken hout waren opgepikt, door het groote stoomschip Western Star, het eerste schip dat het tooneel der ellende naderde, aangehouden en aan boord genomen. Vijf matrozen werden daardoor dankbare passagiers toegejuicht en gehuldigd.

„Hé — dokter! Daar zit nog een klein mannetje bij den boeg, die schijnt bewusteloos te zijn.” Men tilde den tengeren passagier meer dood dan levend uit de boot en bracht hem in de groote ziekenkamer van het schip. Eensklaps riep een der geredden: „Hé — daar is Mr. Smithson!”

Een matroos, die juist van kleeren verwisselde, merkte minachtend op:

„Ja — we hadden hem overboord willen gooien, maar hebben dat in de consternatie vergeten. De lafaard heeft z'n vrouw en jongen van drie jaar in den steek gelaten en we hebben ze niet meer kunnen vinden.”

De passagier, die Mr. Smithson kende, keek verbaasd op.

„Smithson? Maar die heeft geen vrouw en kind. Ik ken hem al meer dan twintig jaar en hij is een verstokte vrijgezel!”

De bloemen zeggen...

Volgt ons voorbeeld! Viert den intocht van de lente; tooit U met feestelijk nieuwe kleren. U kunt het, want door de Kant-en-Klaar-patronen is iedere vrouw in staat om zonder moeite en met weinig kosten de garderobes van haar en van de kinderen aan te vullen. Van al de in het Hollandsche modeboek „Zomerpracht 1935” voorkomende modellen zijn Kant-en-Klaar-patronen uit voorraad verkrijgbaar. De prijs bedraagt slechts 20, 35 of 50 cent. De prijs van de praktische handleiding voor het gebruik der patronen bedraagt slechts 15 cent.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan Patronenkantoor PANORA, Nassaulaan 1, Haarlem.

PATRONENKANTOOR PANORA

NASSAUPEIN 1

POSTREKENING 142700

HAARLEM

**WETENSCHAPPELIJK
NIEUWS N. V.**

LELIEGRACHT 30 - A'DAM-C
Schriftelijk onderwijs onder
persoonlijke leiding met
mondelinge rep. lessen en
studie-garantie.

Cursussen en Repe-
titiecursussen voor
**Leerlingen H. B. S.
en Gymnasium**

Ter bijwerking
van zwakke vakken
**EXTRANEUS-EIND-
EXAMEN H. B. S.
Staatsexamen A en B**
Volledige opleiding

ZEER BILLIJKE LESGELDEN

**PROSPECTUS No. 52,
INLICHTINGEN, PROEF-
LESSEN KOSTELOOS**

Verwijder die leelijke puistjes

Op een gemakkelijke wijze.

„Ik heb aan Radox veel te danken, omdat het mij bevrijd heeft van alle huid-ontsieringen, waar ieder meisje zoo 't land aan heeft. Na een behandeling met Radox zag ik tot mijn verbazing, dat er niet het minste spoor meer van gebleven was. Voortaan zal ik voor mijn gezicht altijd „Radox” gebruiken.”

Mej. E. B.

Flugger en eenvoudiger dan met Radox kan het niet. Een theelepeltje Radox in een kop heet water mengen en daarmee de leelijke plekken betten. Dan goed afdrogen met zachten handdoek en wat goede coldcrème gebruiken. In hardnekkige gevallen de behandeling herhalen. Dus geen gevaarlijk en pijnlijk uitknippen, geen roode vlekken naderhand. Indien U dan voortaan steeds wat Radox door het water mengt, wanneer U het gezicht wast, zullen de puistjes niet terugkomen. Want Radox maakt in water verschillende bestanddelen vrij, welke de huid jong en frisch en elastisch houden. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetbelasting inbegrepen. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, Amsterdam C.

HET GEVAARLIJKSTE BAANTJE TER WERELD

MUSTAPHA Kemal Pasha, de dictator van Turkije, heeft iemand in zijn dienst, die 15.000 dollars per jaar krijgt en slechts dertig minuten per dag werkt. Er zijn maar weinig personen onder Kemal, die op een dergelijk salaris kunnen bogen. De meesten van zijn diplomatieke vertegenwoordigers naar vreemde mogendheden moeten zich bijvoorbeeld met een heel wat lager tractement tevreden stellen.

Nu zou men allicht gaan denken, dat er een aantal Turksche intriganten waren, die den man deze lucratieve betrekking probeerden te ontfutselen. Doch dan slaat men de plank ver mis. Niemand in Turkije begeert zijn positie, want als officieel „proever” van den dictator is het zijn plicht, het voedsel van Kemal Pasha te keuren om zich ervan te vergewissen, dat het niet vergiftigd is. Verzekeringsmaatschappijen zouden dit baantje waarschijnlijk onder het hoofd „gevaarlijken arbeid” rangschikken, want Kemal Pasha telt vele vijanden, en iedere beet, dien de proever doet, kan zijn laatste zijn. De gestadige vrees, dat het eten, hetgeen hij keuren moet, verpoederd glas of doodlijk vergif bevat, heeft zijn appetijt volkomen gedood. De „kruimels” van Kemal's tafel zijn voor hem voldoende en hij staat in Turkije bekend als „de man die nooit eet”. Drie maal per dag keurt hij elk gerecht, dat voor den Ghazi bestemd is. Deze bezigheid neemt hem ongeveer tien minuten in beslag. Nadat hij het voedsel geproefd heeft, moet er een uur verstrijken, alvorens het den dictator wordt voorgezet. Wanneer een der gerechten vergiftigd is, heeft de proever dus ruimschoots gelegenheid er tusschenuit te knippen. Gedurende het wachten op eventuele uitwerkselen, wordt het voedsel in speciale verwarmers geplaatst en streng bewaakt. De man, die de functie van proever momenteel vervult, is een lid van den Turkschen geheimen dienst en hoewel het werk weinig inspanning vergt, kan het baantje hem niet zoo veel schelen.

In de middeleeuwen hadden vrijwel alle vorsten en vele adellijke families hun proevers, doch populair is het ambt nooit geworden. Ghengis Khan, de beroemde Oostersche veroveraar, versleet in zijn tijd 20 proevers. Ze stierven aan het eten van vergiftigd voedsel, dat voor hem bedoeld was en telkenmale, dat de betrekking vacant kwam, schitterden gegadigden door hun afwezigheid. Het gebeurde echter maar

hoogst zelden, dat iemand, die voor deze functie was aangezocht, dorst te weigeren, want hij werd voor de onprettige keus gesteld, de benoeming te aanvaarden of levend gevild te worden. Toen een van Ghengis Khan's proevers stierf, beschuldigde de kok, die van de vergiftiging verdacht werd, een van Khan's vrienden. Hij beweerde, dat de man het voedsel vergiftigd had, nadat het in de keuken bereid was.

Ghengis, die een onpartijdig man was, wanneer het zoo'n eenvoudige zaak als een moord betrof, liet zoowel den kok als z'n vriend in kleine mootjes kerven.

Koning Boris van Bulgarije is een van de weinige Europeesche vorsten, die nog steeds van een proever gebruik maakt. Op zekeren dag werd, naar het gerucht gaat, de koning ziek en de ijlings ontboden doktoren constateerden een geval van typhus. Ze konden niet begrijpen hoe hij de besmettelijke ziekte had opgelopen, tot ze ontdekten, dat de proever er eveneens door was aangetast. Toen bleek direct, dat iemand het voedsel van den koning met typhuskiemen besmet had. De proever kon de aanwezigheid van de kiemen niet bespeuren, zoodat de koning argeloos aan zijn maaltijd begon een uur nadat het voedsel gekeurd was en geen schadelijke bestanddeelen scheen te bezitten. Veertien dagen later waren beiden door typhus aangetast.

Abdul Hamid, de vroegere sultan van Turkije, liet z'n maaltijden in de keuken door een proever keuren en daarna verzegelen. Een militaire wacht zag nauwlettend toe en bracht de verzegelde gerechten naar den Sultan. Schuldig als-ie was aan den moord op 4.000.000 Armeniërs, had Abdul Hamid genoegzame reden om voor z'n armzalig leventje te vreezen — maar in plaats van gedood te worden, werd hij ontroond en verbannen.

In de paleizen van het Romeinsche imperialistische tijdperk bevond zich altijd een proever, praegustator genaamd, die ieder gerecht keuren moest, voordat het den gasten werd opgediend.

De vermaarde koningin Elizabeth van Engeland, die haar nicht Koningin Mary van Schotland liet onthoofden, had een vrouwelijke proever. Ze bekleedde deze functie met groote waardigheid, doch was zoo wijs het eigenlijke werk door de soldaten van de koninklijke lijfgarde te laten verrichten.

Koning George II van Engeland, die in Duitschland geboren was, stond bij zijn hofhouding slecht aangeschreven en ondervond altijd de grootste moeilijkheden om zijn voedsel naar persoonlijke smaak toe bereid te krijgen. Hij gebood daarom, dat ieder gerecht geteekend moest worden door den kok die het klaar gemaakt had. Op deze wijze kon hij de koks beloonen die aan zijn wenschen tegemoet kwamen — en eveneens iederen kok straffen, die schuldig was aan de vergiftiging of dood van een koninklijken proever.

GEEN GROVE
PORIËN MEER!

zegt

ELIZABETH ARDEN

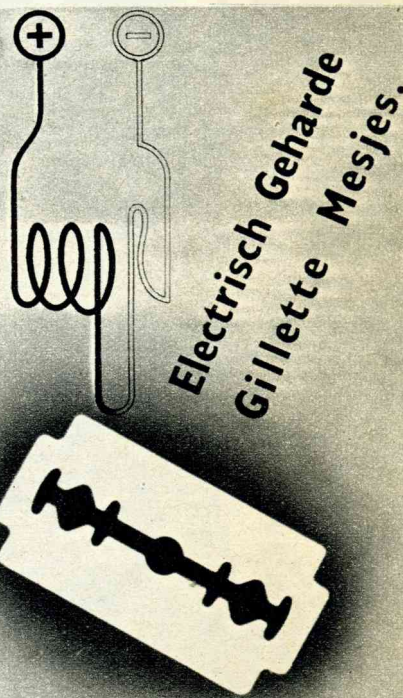

Er is een afdoend middel tegen:
spreid wat Elizabeth Arden's
P O R E C R E A M
daar waar de poriën vergroot zijn,
gewoonlijk op wangen, neus en
kin. Doe dit elke avond en Uw huid
zal weer zacht en glad worden.

Prijs f 2.25.

**Elizabeth
Arden**

Elizabeth Arden Ltd.
London, 25 Old Bondstreet, W.1.

HEB BEN EEN FIJNERE SNEDE, OMDAT het thans als gevolg van Gillette's speciaal electrisch hardingsprocedé mogelijk is twee graden van hardheid in één mesje te verkrijgen. Zacht aan de zijanten, waar het mesje met het apparaat moet meebuigen — hard aan de snede, opdat het zoo fijn mogelijk geslepen kan worden. Dit betekent, dat niet alleen de snede der mesjes scherper is dan ooit tevoren, doch ook, dat het harde staal van de snede den levensduur van elk mesje langer maakt. Neemt proef met de nieuwe, blauwe Gillette Sleuf Mesjes. Ze zijn het waard.

HEEL
PAKJE
F. 1-00

**BLUE
GILLETES**

HALF
PAKJE
F. 0.50

ALS JOZEF SCHMIDT REPETEERT....

dan luisteren huisknecht en kamermeisje met intens welgevallen aan de deur van zijn hotelkamer

BIJ DE KLEURPLAAT OP NEVENSTAANDE BLADZIJDE

Het feit, dat onze kleurplaten zoo buitengewoon in den smaak vallen en ons herhaaldelijk verzoeken bereiken deze afzonderlijk te doen uitgeven, het liefst in meer luxueuze uitvoering, heeft de Directie van dit blad doen besluiten van tijd tot tijd zoo een kleurplaat als *extra-premie* beschikbaar te stellen. Voor de eerste maal geschiedt zulks met de reproductie van het hiernaast afgebeelde schilderij „Een blik uit mijn venster” van den bekenden Haarlemschen schilder Roelof Gerbrands. Gezien de artistieke kwaliteiten van dit schilderij, de prachtige kleuren en de zeer geslaagde compositie, en vooral ook den aard van de voorstelling, welke bijzonder geëigend is voor dezen tijd, nu de liefde voor de flora (zie de belangstelling voor de „Flora”) allerwegen zoo duidelijk aan den dag treedt, meenen wij te mogen aannemen dat deze keuze wel zeer gelukkig genoemd mag worden!

De afmetingen van deze extra-premieplaat, op extra-zwaar karton gedrukt, bedragen ca. 50 x 65 c.M., waardoor het schilderij vanzelfsprekend nog veel meer tot zijn recht komt. Wij twifelen er dan ook niet aan of een op dergelijke wijze uitgevoerde kunstplaat zal bij velen aftrek vinden en in menig huis een uiterst smaakvolle wandversiering vormen.

De prijs is, omdat het hier een extra-premie geldt voor onze abonné's, zoo laag mogelijk gesteld en bedraagt slechts f 1.25.

Bestellingen op deze premieplaat kunnen, zolang de voorraad strekt, geschieden bij onze bezorgers, agenten of kantoren.

en ze zouden kunnen hooren én zien hoe het populaire „Tiritomba” uit volle borst in een eenzaam vertrek gezongen wordt. Omdat onze fotoreporter zoo onbescheiden is geweest, zijn wij in staat dit onze lezers te toonen, aan concertzaal en radio de taak overlatende deze geliefde stem te doen beluisteren

en dan zouden dezen, wanneer ze door het sleutelgat gluurden (we willen niet beweren dat ze zulks doen), kunnen zien, hoe de beroemde zanger een toets aanslaat van de piano om zijn eigen geluid af te stemmen

of voor de piano gaat zitten om zichzelf te begeleiden

„EEN BLIK UIT MIJN VENSTER”

Naar de schilderij van Roelof Gerbrands.

A.S.S.O.

Instituut voor Goedkoop
BRIEFONDERWIJS
Ernst Casimirlaan 26, Arnhem.
Dir. J. van der Bij, hoofdonderw.

Ieder, die alleen de lagere school heeft bezocht, kan onderstaande cursussen volgen en zijn doel bereiken. Laag maandelijks lesgeld. Boeken gratis. Correctie van gemaakt werk. Na goede afloop diploma's. Gratis hulp bij sollicitatie. Vraag nog heden inlichtingen, het verplicht U tot niets.

C-CURSUSSEN: Ambachtsschool-
onderwijs: chauffeur-monteur, auto-
Dieselmonteur, electriciën, electro-
techniek, radiomonteur, radiotechniek,
lasser, lastechniek (autogenisch en elec-
trisch), machinist, stoomwerktuigkunde,
motormachinist, motortechniek, vlieg-
tuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, zweef-
vliegtuigbouw, zweefvliegen, installa-
teur van centrale verwarmingen, zwak-
stroommonteur, sterkstroommonteur,
lijnwerker-telegrafist, smid-bankwerker,
constructie-bankwerker, fitter, lood-
gieter, bouwkundig tekenaar, machine-
tekenaar, electrotechnisch tekenaar,
betonbouw, adspirant bouwkundig op-
zichter, bouwkundig opzichter, enz.

Motten

ruïneeren
Uw kleeren

FLIT

doodt ze

FLIT

DE FAMILIE-DICTATOR

Vervolg van pagina 23

Het was de schrille en bevende stem van Alice, die het uitriep.

De bezuinigingsman zuchtte.

„Goed,” zei hij. „Alle toelagen zijn tot op de helft verminderd, en er wordt niet meer over gesproken.”

Constance kwam op uit haar verdooving.

„Wij schicken ons in deze vernedering,” zei ze bitter, „omdat we niets anders kunnen beginnen, voor vader terugkomt. We zijn machteloos. U hebt ons beleedigd door 't een fooi te noemen. We bedelen niet — maar tegenover die beleediging staan we óók machteloos. Wij eischen echter, dat onze toelagen, of 't gedeelte, dat u wenscht te betalen, ons op de normale manier wordt uitbetaald, in één maandelijksch bedrag.”

„Een maand vooruit?” zei de voogd, zijn wenkbrauwen optrekkend. „Waarom? Geeft u alles den eersten dag uit?”

„Natuurlijk niet. Maar we hebben 't recht, het inééns te ontvangen.”

„Veel te verleidelijk,” zei Hedge hoofdschuddend. „En 't is niet economisch ook. Weet u wel, dat menige bank intrest betaalt per dag? De bank, waarop uw vader geld heeft gedeponeerd voor zijn huishouding, doet 't tenminste. Ik moet dat geld beheeren. Betaal ik u drieën \$ 250 per maand vooruit, dan gaat er een aanmerkelijk bedrag aan intrest verloren. Betaal ik \$ 8,52 per dag, dan levert de rest van die \$ 250, hoewel dagelijks minder, toch nog iets op. Die politiek zal ik volgen. U wordt iederen morgen betaald, in cheques.”

„Dat is 't toppunt,” zei Constance steenkoud.

„'t Spijt me, dat u dat vindt, juffrouw Brooke. 't Is alleen maar zakelijk zuiver. Maar ik wil 't anders inrichten, als u bezwaar hebt tegen een dagelijksche cheque — ik wil per week betalen, maar dan aan 't eind, niet aan 't begin van een week. Aanvaardt u die schikking, dan zal de eerste betaling vandaag over een week geschieden.”

Constance weifelde. Zij had nog \$ 2.97. Zij kon er misschien een week tegen. Maar ze moest aan Billy en Alice denken. Die zaten op zwart zaad. Nee; de trots der familie Brooke zou moeten bukken voor dien vent. Er was geen andere keuze: het dagloon, of failliet.

„We willen 't met elkaar bespreken,” zei ze.

„Heel goed,” stemde Hedge toe.

Constance ging, door de twee anderen gevolgd, de hall in en de groote ontvangkamer door naar den uitersten hoek van de muziekkamer, waar zij veilig waren tegen spiedende ooren. Een half uur later kwamen zij terug.

De bezuinigings-expert verwelkomde hen met een vriendelijk lachje en knikje. Zij gingen voor hem staan, Constance in 't midden.

„We nemen 't halve rantsoen aan,” zei ze koud, „niet omdat we 't billijk of zelfs maar fatsoenlijk vinden, maar omdat we er niets aan kunnen doen. En” — hier moest zij even slikken — „we hebben besloten, het geld bij den dag te innen.”

„Uitstekend,” zei Hedge. „Da's zaken doen. Dank u, juffrouw Brooke.”

„Ik wensch niet bedankt te worden.”

„Heel goed. Ingetrokken.”

Constance keek hem trots aan, maar zei niets meer tegen. Er was nog een zakenkwesitie af te doen.

„Wij hadden vandaag ons geld moeten ontvangen,” zei ze, „maar u wilt pas morgenochtend betalen, zegt u. Dan zijn er twee termijnen vervallen. Billy en ik hebben dan recht op een cheque van \$ 6.66 ieder, en Alice krijgt \$ 3.33 in plaats van \$ 1.66. Is dat zoo?”

„Volkomen juist,” antwoordde Hedge en hij maakte een aantekening.

Alice en Billy zuchtten zacht en keken bewonderend naar hun zuster. Daar hadden ze geen van beiden aan gedacht. Connie had een daggeld voor hen gered!

Toen de drie Brookes weer van het tooneel verdwenen, keken de oogen van den bezuiniger de middelste figuur der drie na, en er was een zekere goedkeuring in zijn blik. Goed zaken doen boezemde hem respect in.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Matilda Jones was een juffrouw met een manie. Die manie was Constance, en strekte zich niet enkel over het meisje zelf uit, maar over al, wat Constance toebehoorde. Dus ook over Demosthenes. En toen Matilda, die de kamenier van Constance was, Demosthenes door een uitgestreken arm bij zijn nek zag gepakt, trok zij ten strijde.

Demosthenes was een schoothondje, dat het voorrecht genoot, speciaal aan de kasteelvrouw van den huize Brooke toe te behooren. Hij voelde het echter volstrekt niet als een voorrecht, dat H. Hedge in de bibliotheek op hem trapte en daardoor ontdekte, dat hij tot de huisgenooten behoorde. Hij had zich dan ook in trillende ergernis op de hielen der zakelijke economie gestort, ten einde te bewijzen, dat hij geen kleedje was.

H. Hedge, die handig was, had Demosthenes in weinig of geen tijd te pakken, en verwijderde hem uit de nabijheid zijner hielen. Hij schudde hem onzachtzinnig door elkaar en was nog aan 't schudden, toen Matilda binnenkwam.

„Schei uit!” zei Matilda dramatisch.

H. Hedge staakte het geschud, maar liet Demosthenes nog aan zijn nekvel hangen.

„Zet neer!” beval Matilda.

„Wat is dat?” vroeg de bezuiniger, het worstelende troeteldier overziende.

„Dat?” herhaalde Matilda met een ijselijke stem. „Dat! Dát is de hond van juffrouw Connie.”

„Wilt u beweren, dat dit een echte hond is?”

Matilda stikte haast. Haar ziel bad, dat Demosthenes de beleediging niet hoorde.

„Zet hem neer!” beval zij.

„Merci,” zei H. Hedge kalm. „Hij wil me bijten. En of 't een hond of een rat is, ik wil niet gebeten worden. Ik zal hem maar wegdoen.”

Matilda werd bleek. Demosthenes werd weggedaan! O verschrikking... Zij vluchtte de bibliotheek uit en ging haar meestefes zoeken.

„Hij vermoordt Demosthenes!” schreeuwde Matilda.

Dit was voor Constance genoeg. Zij rende naar beneden, sloeg treden over, schijnbaar met iederen stap haar hals wagens, maar toch zoo zeker van tred als een gems. De bezuinigingsman had het zwarte schepseltje nog op armslengte, toen zij op het tooneel verscheen.

Komt U naar Engeland?

Laat Trust Houses Ltd. U dan behulpzaam zijn! Zij beantwoordt Uw vragen, werkt een reisplan voor U uit, berekent de kosten en garandeert U een prima service voor elk van de 210 Trust House Hotels en Inns, die de voornaamste centra van toerisme volledig bestrijken.

De Trust House Gids met volledige lijst der Inns en prijzen wordt gratis toegezonden op aanvraag bij: The Manager, Afd. Holland, Trust Houses Ltd., 53, Short's Gardens, London W.C. 2, England.

BEZOEKT
DE
TOONAANGEVENDE
STAD DER WERELD:

LONDEN

Verhoogt het genoegen van Uw bezoek door in een van deze schitterend ingerichte Hotels te verblijven. Prijzen voor elke beurs.

Park Lane Hotel
Piccadilly, W. 1.

In het hart van Londen, tegenover Green Park en Buckingham Palace en vlak bij het theaterkwartier en de voornaamste winkelluiken. 400 slaapk., alle m. eigen badk. Eenpersoonsk. vanaf 14/6 d.; tweepers. vanaf 25/-. Suites vanaf 42/-. Rest. en grillroom. Orkest. Garage v. 200 auto's.

Howard Hotel

Norfolk Street, Strand, W.C. 2.

Centraal gelegen, bij de schouwburgen. Modern van inrichting. Elke kamer met badk. of str. water, centr. verwarm. en telefoon. Ideale omgeving voor ontspanning. Prijzen vanaf 10/6, incl. ontbijt. Tijdige reservering aanbevolen. Telegr.-adres: Howdotel, London. Tel.: Temple Bar 4400.

White Hall Hyde Park
92, Lancaster Gate, W. 2.

Prettige sfeer. Fraai uitzicht op Hyde Park. Garage, elektrische lift, telefoon en stroomend warm water op alle kamers. Logies met inbegrip van ontbijt en bediening 9/-. Pension vanaf £ 4.40 per week. Telegram-adres: Welcoming London. Telephone Padd. 2251.

Inlichtingen voor reizen naar de Britsche Eilanden, een zakkalender, welke alle a.s. evenementen aangeeft, alsmede andere brochures zijn bij alle reisbureaux verkrijgbaar.

Reist 's nachts via Haek en overdag via Vlissingen. Inl. en Wasp. betreffende Goedgekeurde Retours bij de Reisbureaux en de Stoomvaart Mij. Zeeland te Vlissingen

„Laat los!” riep Constance.

II. Hedge keerde zich om en bekeek haar met grooten ernst.

„Als ik hem loslaat, bijt hij in mijn enkel,” zei hij. „Ik heb er bezwaar tegen, in mijn enkel gebeten te worden. Ik heb er eens een gebroken, en dat vind ik voldoende.”

Constance sprong op hem toe en nam Demosthenes in haar armen. 't Was maar een erg klein dingetje, maar 't hapte nijdig naar H. Hedge en gromde op een manier, waar een flinke muis bang voor geweest zou zijn.

„Hooft dat ding aan u?” vroeg Li. Hedge.

„Ding? Dat is mijn hond.”

„Hoe heet hij — Bacil?”

„Hij heet Demosthenes.”

„Waarom zoo'n massa naam voor zoo'n beetje hond? Dat is onevenredig — niet toepasselijk.”

De huisvoogd wijdde nog een korte studie aan zijn voormaligen belager.

„Waarom houdt u eigenlijk 'n hond?” zei Hedge. „In de huiselijke orde hoort zoo'n dier niet. Het verhoogt den welstand en het gemak niet — 't brengt niets voort. Soms is 't gevaarlijk, gewoonlijk is 't een last, en altijd is 't een kosten. Hoeveel kost het levensonderhoud van dien hond?”

Constance riep haar minachting uit.

„Kosten! Denkt u, dat ik niets anders te doen heb, dan uit te rekenen, wat Demosthenes aan eten kost? En wat doet 't er toe? Ik weet alleen, dat hij vijfhonderd dollar gekost heeft, toen hij kwam.”

„En hoe lang hebt u hem?”

„Zeker een jaar.”

„Dan zullen we twintig procent aftrekken voor waardevermindering,” zei Hedge, snel rekenend. „Ik betwijfel zelfs, of hij nog wel vierhonderd zou opbrengen.”

„Meneer!”

„Een tweedehands of eenigszins gebruikte hond is nooit zooveel waard als een nieuwe. Maar al daalt de waarde, de onderhoudskosten blijven even hoog. We onderhouden dus een volkomen nutteloos dier, waarvan de waarde steeds daalt, tegen kosten, die naar verhouding steeds stijgen.”

Een tweedehands hond! Constance was sprakeloos. Onwillekeurig drukte zij Demosthenes vaster tegen zich aan.

„Ik geloof niet, dat ik toe kan stemmen in uitgaven, die zoo absoluut geen zin hebben,” ging Hedge voort, den hond afkeurend aanzien.

„Uw houding is belachelijk!” zei Constance.

„Maar wetenschappelijk juist,” antwoordde hij onverstoord. „Ik zal u moeten verzoeken, dien hond weg te doen. Ik zal er den best mogelijken prijs voor zien te maken.”

„Prijs! Voor mijn hond! Denkt u, dat ik hem voor éénigen prijs zou verkoopen?”

„Dat zou ik u beslist aanraden. Ik ben zelfs bereid, de opbrengst op uw eigen rekening te storten.”

Constance keek hem aan.

„U meent 't toch niet?”

„Absoluut. Ik geef toe, dat de onkosten per dag voor dit dier waarschijnlijk geen groot bedrag uitmaken. Ik kom tegen het principe op. Er zijn in dit huishouden duizend en nog wat

kleine manieren van verkwisting. 't Is mijn plicht tegenover uw vader, er zoo veel uit te schakelen, als ik kan.”

„Weet u, dat ik dien hond van mijn vader gekregen heb?” vroeg Constance triomfantelijk.

De bezuinigingsman werd er niet door verslagen.

„De oorsprong van de verschillende geschenken hier in huis gaat me niet aan,” zei hij. „Ik beschouw alles slechts naar zijn nut of noodzakelijkheid voor de huishouding.”

„Mijn vader had me wel een St. Bernard kunnen geven in plaats van een schoothondje,” zei Constance met fijnen spot. „Weet u, hoeveel een St. Bernard opeet?”

„Ik heb die kennis nooit nodig gehad, maar 't zal wel uit te vinden zijn, denk ik,” antwoordde Hedge, zoo ernstig, dat Constance twijfelde, of hij wel ernstig was.

„Enfin,” zei ze, „als u ooit probeert u met mijn hond te bemoeien — mijn hond, hoort u? — dan haal ik direct een stel zeer groote honden in huis. Dan kunt u uitvinden, hoeveel die opeten. 't Idee! U begrijpt toch ook wel, dat Demosthenes voordeliger is dan een St. Bernard?”

„Dat zal wel, juffrouw Brooke. Maar als u dit dier wilt onderhouden, moet ik u toch verzoeken, dat van uw toelage te doen. Ik mag er geen proviand voor betrekken op de algemeene rekening.”

Hier liet Demosthenes, die den bezuiniger met zichtbare onrust had bekeken, een knorrig geluidje hooren.

„Vervolgens heb ik in de serre een groot aquarium zien staan, juffrouw Brooke, met een aantal goudvissen er in. Die vissen brengen niets voort en zijn dus nutteloos, en ze zijn niet eetbaar; maar waar ik het meeste bezwaar tegen heb, is, dat er door die tank dag en nacht water stroomt.

„Schatten we het gemiddelde op twee iter per minuut, dan verbruikt die tank tweeduizend achthonderd tachtig liter water per dag. Weet u, dat deze huishouding het water per verbruikten meter betaalt? Alleen die tank verbruikt meer dan een miljoen liters water per jaar! Dat gaat niet.”

„O nee? En weet u, wat mijn vader doet, als u dat aquarium wegdoet?” Hedge schudde onverschillig het hoofd.

„Waarschijnlijk vermoordt hij u dan,” zei Constance kalm. „'t Zijn zijn goudvissen. Hij is er dol op. Hij fokt ze; hij heeft al verschillende nieuwe soorten gekweekt. Er is hem wel eens honderd dollar geboden voor één exemplaar!”

„En dat heeft hij natuurlijk aangenomen.”

„Nee zeker niet! Maar hij heeft wel eenige exemplaren aan 't Aquarium en aan wetenschappelijke instellingen gegeven.”

„Ik ben blij, dat u er over gesproken hebt,” zei Hedge, en hij maakte een notitie. „Ik zal dus slechts een gedeelte wegdoen, om water en voedsel te sparen.”

„Probeer 't maar eens!” zei Constance veelbeteekenend, waarop zij zich omkeerde en met Demosthenes wegging.

Wordt vervolgd.

„Mogen wij rooken?”

Vroeger dacht iedere vrouw met ongenoegen aan de onaangename geur van tabaksrook, die zich op het haar vastzette. Heden kan rook voor het haar niets meer uitmaken.

Iederen morgen vóór het doorborstelen wordt het haar licht met Zwartkop Droogshampoo bepoederd — en het

is vetvrij, glanzend en geurig, alsof het zoojuist gewasschen was!

Zwartkop Droogshampoo is een haarverzorgingsmiddel van bijzondere samenstelling en werking: het ontvet en ontstoft het haar in een oogwenk, zonder een grijs waas achter te laten. Zwartkop Droogshampoo bevordert de duurzaamheid van de ondulatie en maakt het kappen gemakkelijk

De 80 dagen doos met poederdons kost 65 cents; de nieuwe poederdop voor 30 dagen 30 cents.

ZWARTKOP DROOGSHAMPOON
dagelijks licht bepoederen — steeds mooi haar

Slapelooze nachten
door spit

Na drie weken
KRUSCHEN
werd het beter

„Een jaar lang heb ik gesukkeld met spit in den rug en hevige pijnen in de beenen. Zelfs zoo erg, dat ik 's nachts niet kon slapen. Ik heb hiervoor alle middelen aangewend, maar niets hielp, totdat ik er eindelijk toe overging om eens Kruschen Salts te gebruiken. En ik had het nog geen drie weken gebruikt, toen kon ik al weten, dat het gaandeweg beter werd. En nu kan ik er beslist niet meer buiten, want ik had het een week niet gebruikt en de pijnen kwamen weer terug. Daarom heb ik dan ook weer een potje aangeschaft. Ik kan Kruschen Salts dan ook ten zeerste aanbevelen.
B. J. W. te B.”

Indien de afvoerorganen niet behoorlijk functionneeren, ontstaat in het lichaam een ophooping van schadelijke afvalstoffen en urinezuur, wat de ondraaglijke reumatische pijnen kan veroorzaken. De zes verschillende zou-

ten in Kruschen drijven deze afvalstoffen en urinezuur langs den natuurlijke weg zachtjes en volkomen uit het lichaam: de „dagelijksche dosis” Kruschen zal daarna de afvoerorganen blijven aansporen om alle schadelijke stoffen geregeld uit het lichaam te verwijderen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetsbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam, voorkomt.

ontbijt-, een koffietafel, een tafel voor de middagthee gedekt en een tafel voor het avondeten gedekt.

De ontbijttafel vertoont een nieuw snufje: een ontbijtlaken van gebloemd chintz, dat aardige, glimmende Engelsche goedje, dat een beetje op zeildoek gelijk.

Het tafellaken is niet uit een stuk vervaardigd, maar heeft een apart aangezetten zoom met aan de hoeken ingezette klokjes van effen en gebloemde stof, het geheel afgezet met een apart aangezetten zoom van effen stof. Nieuw is ook de theemuts in boekvorm, met een dichtgestikten gewatteerden dubbelen zoom van boven.

Het afgebeelde tafellaken is gedacht van bleekgroen met rose bloempjes en het serviesje van lichtgeel met rose bouquetjes.

Bij dit druk gebloemde chintz zou denkelijk een effen lichtgeel servies nog mooier staan.

Wie chintz te duur vindt kan uitstekend gewone cretonne of — een gebloemd tafelzeil kiezen, vooral nu tegenwoordig zeil in matglanzende kwaliteit wordt gebracht, die bedrieglijk veel op stof gelijk.

Het glazen theeservies van de theetafel is gedacht van Pyrex-glas, dat vuurvast is en waarin men dus thee kan zetten. Niet iedereen zal van glazen theekopjes houden en toch staan zij buitengewoon fraai op een gewreven tafel of op een donker tafellaken.

Voor huisvrouwen, die graag eens pronken met een nieuw snufje, is dit zeker iets!

De eettafel, gedekt voor drie personen, vertoont een bleekrose servies met dofzilveren geschulpten rand.

Deze naar den eisch gedekte tafel laat ons zien dat de beide messen rechts liggen met den

scherpen

kant naar het bord

gekeerd, de beide vorken links

met de punten naar boven. Dit is zoogenaamd: open dekken. Legt men vorken en lepels met de rugzijde naar boven — wat vroeger veel meer werd gedaan — dan heet dit: dicht dekken.

Het eetgerei dat het eerst aan de beurt is wordt aan de buitenzijde gelegd, zoodat iedereen dadelijk weet welk gereedschap gehanteerd moet worden. Hier zien wij een klein mes en vork aan de buitenzijde. Na den bouillon (dat die geserveerd wordt weten wij door de bouillonkoppen met twee ooren) komt dus of een pastetje of croquetje of een koud voorgerecht, hetwelk met klein gereedschap wordt gegeten. Tusschen den bouillonkop en het bord ligt een klein kleedje om rammelen der borden te voorkomen.

De glazen staan rechts bovenaan het bord. Wil men er nog een waterglas naast zetten, dan komt dit links van het wijnglas.

Schotel en sauskom, die hier op tafel staan om het model te toonen, worden naast de vrouw des huizes op een klein bijzettafeltje geplaatst tijdens den maaltijd.

DE GEDEKTE TAFEL

DE gewoonte om enkel en uitsluitend bij feestelijke gelegenheden alles in de puntjes te hebben maakt meer en meer plaats voor een anderen gang van zaken: n.l. om ook in het dagelijksche leven de gebruiksvoorwerpen — en daartoe behoort toch zeker in de eerste plaats de eettafel met al wat er op staat — er fleurig en keurig te doen uitzien.

Dit wordt ons gemakkelijk gemaakt nu het streven der ontwerpers en fabrikanten er steeds meer op gericht is ook in het goedkoopste en allergeedkoopste genre den vorm en versiering zoodanig te verzorgen dat deze prijsklasse wat vorm en kleur aangaat

gerust kan concurreeren met het allerdurste wat er te koop is.

Niemand behoeft meer een bepaald leelijk of smakeloos voorwerp in zijn omgeving of op zijn tafel te dulden. De verontschuldiging: „Iets moois is mij te duur” doet heden ten dage geen opgeld meer.

Het goede en smaakvolle munt nagenoeg altijd uit door eenvoud en soberheid.

Ook aan de gedekte tafel moeten wij dezen eisch stellen. Maar er is nog iets waaraan 'n fraai gedekte tafel moet voldoen en dat is: er moet een zekere samenhang zijn tusschen de verschillende onderdeelen.

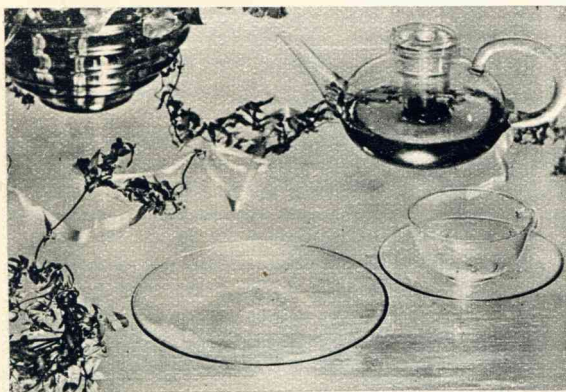
Hiermede bedoelen wij dat men geen kristallen vazen bij een grof aardewerk-servies moet zetten en geen paars gebloemd servies op een tafellaken met blauwen rand enz.

Drukke patronen vervelen betrekkelijk gauw wanneer men ze iederen dag een paar maal ziet, en daarom verdient het aanbeveling liever een effen servies met een randje of een effen zeer zacht getint te nemen.

Men late zich nimmer verleiden een goedkoop servies met gouden of zilveren randje te nemen: dit verguldsel toch is niet bestand tegen soda en meestal niet eens tegen zeepsop.

Heel spoedig verdwijnt het goud en gaat het servies er onoorloglijk uitzien.

Onze afbeeldingen laten drie tafels zien: een

ONDER VIER OOGEN

HEBT gij wel eens... genoeg van alles?

Ja heusch, van alles en... iedereen?

Vindt gij het leven een last en de menschen vervelend en onredelijk en veeleischend?

Is alles u teveel moeite?

Is er niets, dat gij de moeite waard acht om u grondig mee bezig te houden?

Zegt gij bij alles: och... wat heb ik d'r aan...? Ja...? Ssst... ssst... houdt het stil! Laat vooral niemand het merken, want... het is heusch niet iets om trotsch op te wezen. Integendeel, het is slechts een blijk van uw bekrompen, zelfzuchtige levenswijze, van uw gebrek aan inzicht. Want, zoo gij het ware inzicht hadt... hoe anders zoudt gij wezen! Niemand die midden in het volle menschenleven staat, behoeft dit hopeloos neerdrukkende gevoel van verveling en gebrek-aan-belangstelling te koesteren en... uit te stralen.

Ja — wat dacht gij? Datgene wat gij zijt, gaat als persoonlijke invloed van u uit naar anderen, naar uw dagelijkse omgeving, naar uw huisgenooten, uw kinderen, uw kennissen... Zijt gij saai, landerig en ontevreden? Vergeet niet, dat dan ook een saai, landerige, vervelende invloed van u uitgaat. Niets is aanstekelijker dan ontevredenheid. Durft gij de verantwoording op u te nemen anderen ontevreden te maken?

Zeg niet: daar kan ik niets aan doen, dat moeten zij zelf weten... Diep in uw binnenste weet gij heel goed, dat de uitstraling van uw ontevreden geest werkt als een bacil, die maar al te snel voortwoekert.

En waarom is nu onze landerige, vervelende ontevredenheid een bewijs van onze bekrompen zelfzucht?

Ik zal het u zeggen:

Omdat het werkelijke leven zoo vol, zoo warm, zoo alles-omvattend en oneindig interessant is, dat hij of zij die werkelijk leven zich nooit en te nimmer kunnen vervelen, zij hebben er geen tijd toe, hun leven is zoo vol, zoo rijk, zoo vervuld van... anderen.

Het leven is een bont, een kakelbont kleurenspeel, een eeuwig wisselend, boeiend verhaal met iederen dag een belofte van „wordt vervolgd”. Maar... als we alle andere medespelenden buiten sluiten en steeds zelf de enige hoofdrol willen vervullen... is het dan wonder, dat we er schoon genoeg van krijgen op het laatst? Het leven is een boeiend schouwspel, maar... als we onze oogen stijf dichtknijpen, dan... moeten we ons niet beklagen, dat we heelemaal niets zien en dat het zoo eentonig is!

Niet ieder kan daadwerkelijk in het volle leven staan en met hoofd of handen mede arbeiden aan het groote gebouw dat maatschappij heet. Doch ieder kan aan zichzelf arbeiden en zodoende een weldoende atmosfeer om zich heen verspreiden, een atmosfeer van opgewekte kracht, van durf en van moed en tevredenheid. En die gelegenheid die het leven biedt! Och neen, het zijn niet altijd baantjes-met-hoog-salaris, laten we niet uitsluitend materialist zijn. Zoo'n gelegenheid... het kan een mooi boek zijn, een treffend verhaal van leed en droefenis... het kan één blik — een enkele handdruk zijn...

Om die gelegenheid te kunnen aangrijpen moeten we eerst leeren zien en het mooie is, dat wie dit wil, ernstig wil, het ook kan.

Niemand is dus verontschuldigd met niet-kunnen!

Begin morgen! Neen... begin vandaag!

Gij zult er geen spijt van hebben en — uw omgeving ook niet!

BLONDINES, *voordeel* ZELF!

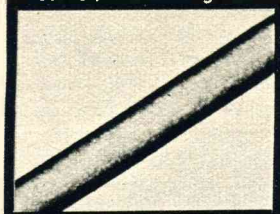

● Mat, door onjuiste behandeling leelijk geworden blond haar. Door pigmentteering donker geworden en streepig. Kalkzeepsluier.

● Regelmatig met NUR-BLOND verzorgd haar. Glanzend goudblond zonder eenige sluier. Geen pigmentteering. Elastisch en gezond haar.

NUR-BLOND-HAAR
ca. 80 maal vergroot

Niet alleen mooi en glanzend, maar ook gezond en elastisch. Geen neerslag van kalkzeep.

In ca. 4 jaar ongeveer 100 maal met NUR-BLOND gewassen en 5 maal gepermanent.

Millioenen vrouwen weten het uit eigen ervaring: met NUR-BLOND, de speciale shampoo voor blondines, verzorgd haar behoudt zijn lichtenden glans. Zelfs reeds donker geworden blond haar geeft NUR-BLOND zijn oorspronkelijke lichte kleur en zijn natuurlijken glans terug. Millioenen vrouwen weten waarom zij zweren bij NUR-BLOND. NUR-BLOND houdt het haar gezond en elastisch en voorkomt roos en haaruitval. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna en is vrij van alle schadelijke bestanddeelen.

N.B. NUR-BLOND schuimt buitengewoon. Het maakt Uw watergolf meer houdbaar en laat geen kalkzeepsluier achter. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag, Amsterdam, Sneek.

ROBERTS
NUR-BLOND
De speciale shampoo voor blondines

Let op de Hollandsche verpakking, daar alleen deze de deugdelijkheid waarborgt.

OUD-HOLLANDSCHE WIJSHEID

*Laet geen kind vuyle reden hooren,
Want kleyne potten hebben ooren.*

*

*Wel isser gien spit? maeckter ien van
ienen besemstock,
Di riemen die men heeft, daer moet
men mee roeyen.*

*

*Al hebt gy schoon versleten schoen,
En wilt se nimmer van u doen:
Maer hout se tot gy beter siet,
Of anders, vrient! u naeck verdriet.*

*

*Veel roemen meldt een dommen
geest;
Een ijdel vat bomt allermeeest.*

*

*'t En steekt niet op een turf ghewis,
Alst kermis in de Venen is.*

*

*Die de Leewerck wil verlacken,
Moet sich vroegh ten bedd'uyt packen.*

*

*T'en is beter een voghel in de handt,
Dan seven die noch in de locht
vlieghen:*

*So is een kleyne betor, als seker pandt,
Dan groote beloften, die dickmal
bedrieghen.*

*T' staet qualyck te gader, waer-
segghen en lieghen.*

Een paar nuttige wenken

LIJM VOOR MARMER

Men smelt gebleekte schellak en voegt er zoo veel zinkwit bij, als noodig is om de goede kleur te verkrijgen. Zoolang de lijm warm is, moet zij nog tamelijk vloeibaar zijn, zij mag eerst hard worden, wanneer zij koud wordt. De randen van de breuk van het marmar worden verwarmd door middel van een houtje met de lijm bestreken en stevig tegen elkander gedrukt. De overvloedige lijm moet men langs de breuk er af doen, vóór zij droogt is.

INKT

Om inkt voor schimmel te bewaren, doet men eenige druppels creosoot op 1 Liter inkt.

ORANGEADE

3 sinaasappelen, 250 gram suiker, 1 Liter water.

Met 100 gram suikerklontjes de sinaasappelen aan de buitenzijde goed afwassen, zoodat het oranje gedeelte is weggenomen. De rest der suiker in het water oplossen en dan de schil met de suiker toevoegen, even laten doorkoken en afkoelen. Door de zeef het uitgeperste sinaasappelsap toevoegen, proeven of het naar smaak is en onverdund in glazen presentieren.

Aan Uw moedeloosheid toegeven . . is fout!

Dat gevoel van moedeloosheid en overspanning is zoo gemakkelijk te overwinnen. Begin maar eens met dagelijks 1-2 koppen Ovo te nemen.

De grondoorzaak van dergelijke depressietoestanden is, dat U meer kracht verbruikt, dan Uw voedsel U geeft. Meer eten gaat niet, maar wel beter. En dat betere is Ovomaltine.

Ovomaltine is een droog voedsaam extract uit de beste natuurproducten met de grootst denkbare voedingswaarde. Zegt het U iets, dat anderhalve dessertlepel Ovo de voedingswaarde van een beker melk meer dan verdubbelt?

OVOMALTINE
meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

VOOR IEDER WAT

Wij brengen op deze pagina :

Een paar gekleede japonnen voor moeder, twee aardige jurken voor de groote dochter, een schattig blousje voor de bakvisch, een jurkje voor kleine zus en een pak voor broer — zoo heeft elk wat van zijn of haar gading.

Er wordt zoo vaak tegen gewaarschuwd, dat de vrouw van rijperen leeftijd, die zich nog jong voelt, zich ook jong — te jong in dit geval — kleedt. Wie een soepel, slank figuur bezit en daarbij elastisch en vlug van beweging is, denkt al heel gauw : dat kan ik nog best dragen en — dan is het resultaat lang niet altijd een onverdeeld succes.

Maar hetzelfde geldt voor het jonge meisje : ook zij hoede er zich voor, kleeven te dragen, die den strikten eenvoud en het ongekunstelde missen, die nu eenmaal het heerlijk voorrecht zijn van de jeugd.

Is het wel eens bij u opgekomen, dat iets dat u buitengewoon staat, u eigenlijk... niet staat?

Het klinkt een beetje paradoxaal en vermoedelijk zult gij zeggen : „Als het me staat en ik zie er goed mee uit, welnu — dan... dan staat het me en dan past het me ook !”

Maar daar zit 'm nu juist de kneep ! Het staat wel, maar het past niet. Een piepjong, blond ding kan een schoonheid zijn in een hoogen bontkraag, maar een vlotte strik van geruite tafzij of een sportieve wollen das als mantelafwerking past oneindig beter.

En dat is nu juist het moeilijke : om iets, waarin wij er flatteus uitzien, te

herkennen als niet passend. Maar laten wij samen de modellen op deze bladzijde eens bekijken. Zij vormen een goede illustratie van het hierboven beweerde.

En waarom, zoo zult gij vragen, zijn nu de Nrs. 75 en 76 meer voor een jong persoonje geschikt dan de nrs. 39 en 40 ? Wij zullen het u vertellen.

Het niet meer jonge figuur komt het best tot zijn recht bij min of meer verdoezelde lijnen. Vergelijken wij deze modellen onderling met elkander, dan zien wij dat de al te gladde halsafwerking, de gemarkeerde taillelijn, het schootje en de zeer korte mouwen van de jeugdige modellen niet alleen niet verdoezelen, maar integendeel veel wat bij een rijper figuur niet fraai meer is, onbarmhartig op den voorgrond plaatsen.

Beschouwen wij nu de nrs. 39 en 40.

Taille en heuplijn vloeien hier als vanzelf ineens. De doorlopende smalle voorbaan kleedt af en maakt zeer slank. De soepele jabot van het model ter eene zijde en de revers van het bolero-

model ter andere zijde laten veel minder van het figuur zien dan het strakke, ingezette lichte vest van no. 76.

Daarenboven eigenen zich de glad ingezette mouwen met de naar onderen vallende ruimte veel beter voor iets meer gezette figuren dan de korte, ruime mouw, hoe flatteus deze overigens ook is.

Het vlotte, geruite bloesje met de aardige pofmouwjes kan in een ommezientje worden gemaakt van een van die grappige, moderne katoenen ruitjes, die wij ook wel voor gordijntjes gebruiken : rood-wit-bruin of blauw-geel-zwart of wit-rose-grijs zijn fleurige combinaties, die vroolijk staan onder een mantelpakje van offen stof.

Van tafzijde staat natuurlijk veel gekleeder, maar dat katoenen ruitjesgoed kost maar 35 cent per el en we hebben maar drie el en een paar parelmoeren knoopjes nodig... en een Panora-patroon kost maar twee dubbeltjes.

Is het niet verleidelijk ?

15. Mantelcostuum van tailleurstof. Mantel met twee rijen knopen. Breede revers. Rug met stuk. De rok heeft 'n voor- en achterbaan met plooiën. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigde stof : 3 M. à 140 c.M. breed.

16. Zomermantel van effen stof. Driekwart lang. Wordt gesloten met 'n das, welke zich aan 't voorpand bevindt. Opgestikte zakken. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigde stof : 2.50 M. à 140 c.M. breed.

39. Japon van effen stof, doorgezakte halsbies en sjaal van dezelfde zijde waarmee de mouwbies gevoerd is. Verkrijgbaar in maat 48, 50, 52. Benodigde stof : 3.25 M. à 140 c.M. breed.

40. Japon van geruite stof in bolero-vorm. Tweedeelige ballonmouw. Hals versierd met witten strik. Verkrijgbaar in maat 48, 50, 52. Benodigde stof : 3.25 M. à 140 c.M. breed.

151. Blouse van geruite tafzijde. Hooge hals, ronde kraag, korte ballonmouw, hooge ceintuur. Verkrijgbaar in maat 40—46. Benodigde stof : 2 M. à 100 c.M. breed.

180. Geruit zomerjurkje. Raglanmodel. Groote ronde kraag. Klokkende rok. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68 en 72 c.M. Benodigde stof : 2 maal de lengte à 90 c.M. breed.

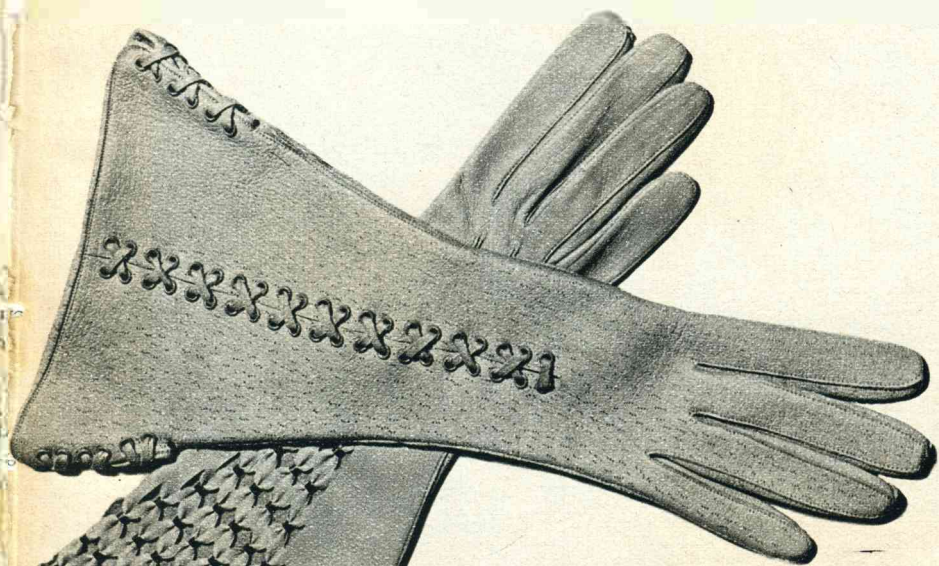
204. Blouse-pakje, hooggesloten. Wit kraagje, stropdas, korte broek. Verkrijgbaar in bovenwijdte 64, 68, 72 c.M. Benodigde stof : 1.75 M. à 140 c.M. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinder-kleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

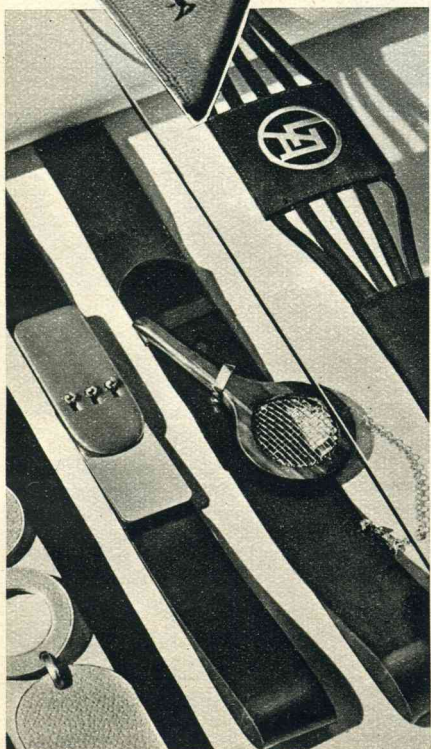
PATRONENKANTOOR „PANORA”
NASSAUPELLEIN 1 - HAARLEM

waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

MODE- BIJKOMSTIGHEDEN

HET is al zoo dikwijls gezegd, maar het kan niet genoeg worden herhaald, dat het zwaartepunt van de huidige mode minder ligt in stof en kleur dan wel in het mode-detail, de modebijkomstigheid, dat wil zeggen, al die aardige, kleine, fleurige dingen, die het stempel van modieusheid op onze persoonlijkheid drukken.

Er zijn vrouwen te over, die meenen, dat een witte kraag allang mooi is, als deze maar schoon en frisch is, en dat een paar handschoenen het toilet keurig voltooien, wanneer hun kleur niet al te zeer vloekt met de tint van japon of mantelmouw.

Maar zoo gemakkelijk is het niet. Er komt hier nog heel wat meer bij kijken: zelden was in kragen en strikken, in handtassen met bijpassende schoentjes en in handschoenen een zoo enorme verscheidenheid als dit seizoen.

Onze afbeelding toont onder meer twee der allernieuwste modellen van de zoo zeer bekende Laimböck-handschoenen, welke door hun onvergelykelijke snit ook de moeilijkste hand goed kleeden. Ook hier te lande worden deze handschoenen, waarvan de fabricage reeds sedert 200 jaar van vader op zoon overgaat, vervaardigd.

De nieuwe sportceintuurs met de zeer origineele sluitingen zullen ongetwijfeld in den smaak vallen van onze jongemeisjes.

Ons Menu

Maandag:	Biefstuk met witte boonen en snijboonen uit 't blik. Vermicellischotelletje.
Dinsdag:	Capucijners met gebakken spek. Koffievla met biscuits.
Woensdag:	Varkensrollade met rauwe sla. Broodschotelletje.
Donderdag:	Koud vleesch. Meiknolletjes met peterseliesaus. Griespudinkjes met aardbeiensap.
Vrijdag:	Roereieren met stoofasperges. Gebakken wijting met rauwe sla. Bitterkoekjespudding.
Zaterdag:	Runderlappen met bruine boonen. Fruit.
Zondag:	Bloemkoolsoep. Gevulde kalfsborst met slaboontjes. Vanillevla met bitterkoekjes.

DE INMAAK

In Mei maken wij spinazie en rabarber in.

Spinazie:

Voor 6 glazen van 1 Liter neemt men 10 K.G. jonge spinazie.

Gebruik alleen de jonge blaadjes van de spinazie, verwijder de lancetvormige blaadjes, waaraan veelal het zaad nog vastzit, dat scherpe punten heeft aan de drie kanten; verwijder ook de dikere stelen. Wasch de spinazie goed zuiver en laat deze op een vergiet uitlekken. Zet de spinazie op zonder water en kook ze vijftien minuten in het spinaziewater, dat met het koken uit de groente vrijkomt.

De groente laat men weer uitdruipen en hakt ze grof.

Hiermee de glazen vullen, aanvullen met het spinaziewater en 2 uur steriliseren.

Even eenvoudig als het wasschen van Uw gelaat

De allerlaatste vinding der wetenschap. Een geparfumeerde toilet-crème, die in drie minuten een eind maakt aan overtollig haar. Scheermessen doen het haar slechts sneller aangroeien. De ouderwetsche ontharingsmiddelen ruiken onaangenaam en zijn gevaarlijk. Deze nieuwe schoonheids-crème, Nieuwe Vieto, doet het haar precies uitvallen. U gebruikt het eenvoudig zooals het uit de tube komt en daarna wast U de plek af met water. De huid blijft zacht, glad en blank, zonder enig spoor van haar. Geen leelijke, donkere plekken, zooals een scheermes achterlaat, want ook het haar onder de oppervlakte der huid wordt erdoor verwijderd. Nieuwe Vieto is precies een welriekende gelaats-crème en is even gemakkelijk en prettig in gebruik.

VIETO

In tuben van f 0,75 en groote tuben à f 1,25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken

Waarom altijd zo aantrekkelijk?

Vele vrouwen hebben reeds mooier, glanzender haar dan ooit tevoren! Hoe hebben zij dit bereikt? Zij hebben een proef genomen met Blondona of Brunetta, de nieuwe volmaakte haarwasmiddelen, geheel vrij van alkali! Nooit meer zullen zij terugkeren tot de ouderwetse alkalihoudende shampoos, die kalkzeep vormen, zodra men er mede gaat wassen. Hierdoor ontstaat een witte neerslag, die het haar dof en glansloos maakt. Blondona voor blond haar en Brunetta voor donker haar zijn vrij van alkali. Geen nadelen dus van kalkzeepvorming, geen lastige tijdrovende naspelmiddelen!

En nu nog een ander belangrijk voordeel! Blondona is het enige haarwasmiddel, dat Kamillolol bevat, het 70-voudig extract der bergkamillen en dit is het geheim, waardoor Blondona het aangewezen middel is, zelfs voor het teerste blonde haar. Alleen Brunetta bevat Hequil, een zuiver, plantaardig preparaat voor volmaakte verzorging van donker haar.

Voor de moderne vrouw de moderne haarwasmiddelen:

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR

BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

EEN **Vinolia** PRODUCT

Ook in Engeland Panorama!

Panorama is steeds in voorraad bij de hieronder vermelde kiosken van de fa. W. H. Smith & Son, Ltd., en bovendien op bestelling verkrijgbaar bij elk harer 1250 agentschappen in Engeland en Wales.

Bradford
L. M. S. Railway Station
Brighton
Railway Station
Croydon West
Railway Station
Exmouth
Railway Station
Folkestone
Central Railway Station
Guildford
104 High Street

Haywards Heath
Railway Station

Liverpool
Central Railway Station

LONDON

Charing Cross Station, W. C. 2
District Railway

Kensington High Street, W. 8
Metropolitan Railway Station

Liverpool Street Station, E. C. 2
Main Line

London Bridge Station, S. E. 1
South London Railway

Mark Lane Station, E. C. 3

Victoria Station, S. W. 1
Continental Platform, No. 1

Victoria Station, S. W. 1
Suburban Station

Waterloo Station, S. E. 1
Main Line

Manchester
Central Railway Station

Newcastle-on-Tyne
Central Railway Station

North Shields
Railway Station

Parkeston Quay
Railway Station

Portsmouth Town
Railway Station

Preston
Central Railway Station

Rickmansworth
74 High Street

Walton-on-Thames
High Street

Warrington
76 Sankey Street

Woodford
Railway Station

NIEMEIJER'S DUBBELSTER
LICHTE GELOOGE
BAAK-TABAK
THEODORUS WIMMERMAN

DROSTE'S CACAO
for long & delicious
meat & lib.

POND'S
FACE POWDER

LUX
TOILET ZEEP

GATE'S
DENTAL CREAM
Een waardevolle
combinatie
75 C.

Sanatogen

ZWARTKOP SHAMPODOR
de "Haarglans" Shampoo
Een nieuw wetenschappelijk vinding
schijnt het haar een ander aspect te geven
in gewicht, glans en elasticiteit. Het
geeft het haar een prachtige glans!

1.2.3.
WASCHMIDDEL

NIEMEIJER'S TABAK

4711

Wij bezorgen U den kijker
waarmede ge al deze sterren
naar U toe kunt halen. De
advertentiën in dit blad
brengen de sterren van de
Nederlandsche markt weke-
lijks binnen Uw bereik.